

σης τὸ πρῶτον σου ψευδώνυμον μὲ τὸ νέον τοῦτο.
 Ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη ἑγκαίρως. Στράβων
 Γεωγράφος, ἀλλὰ σήμερον ἦλθεν ἡ σειρά τῆς νᾶ
 σου ἀπαντήσεως ἐγκρίνω λοιπόν τὸ ψευδώνυμόν
 σου καὶ χαίρω διότι ἀπεφάσισας νὰ συμμεθέης
 τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἡ συνδρομή εἶνε 5 δραχμαί, ὄχι 3,50, *Χιο-
 ροσκαπῆ Πάρων*. Ἐκ τῶν ἑπτὰ ψευδώνυμων
 τὰ ὅποια προτείνεις αὐτὸ κράτησε, καὶ ἐξακολου-
 θεὶ στέλλων ἑγκαίρως τὰς λύσεις σου.

Εὐπρόσδεκτος εἶσαι εἰς τὴν χορείαν τῶν φί-
 λων μου, ἀγαπητέ *I. X. Καμπᾶ*. Αἱ ἐπιστολαὶ
 σοῦ μοι προξενεῖν εὐχαρίστησιν μεγάλην.

Μὴ ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ἄρθος Χα-
 ρίτων*, μὴ γράψῃς ὅμως ἐκάστην λύσιν εἰς χω-
 ριστὸ χαρτί, ἀλλ' ἔλας τὰς λύσεις ἐκάστου φυλ-
 λαδίου εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον χαρτοῦ.

Βεβαίωτα, φίλε *Ἰρήτη I. Καλδερῖμη*,
 εἰμπορεῖς καὶ σὺ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς
 διαγωνισμούς.

Θερμῶς σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου φίλε
Θρασύβουλε X. Ζωιδόπουλε, διὰ τὰς προσπα-
 θείας σου πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν. Πνευ-
 ματικὰς ἀσκήσεις καὶ παιδικὰ πνεύματα στέλ-
 λε μου καὶ θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των νὰ δημοσιευ-
 θοῦν ὅσα ἐγκριθοῦν.

Σὲ κατέταξα εἰς τὴν χορείαν τῶν φίλων μου,
Τέκνον τῶν Δασῶν, (αὐτὸ ἐκ τῶν τριῶν ψευ-
 δωνύμων κράτησε) καὶ σοὶ στέλλω ἓν φίλημα
 ἀγάπης.

Πολὺ θὰ χαρῶ, φίλε *M. Πιάγκιε*, ἂν αἱ
 προσπάθειαι σου καταλήξουν εἰς εὐχάριστον ἀπο-
 τέλεσμα.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ἀηδὼν τῆς
 Τούμης*. Γράψε τὴν ἡλικίαν σου διὰ νὰ γνω-
 ρίσω μὲ ποίαν τάξιν διαγωνίζεσαι.

Μὲ πικραίνεις, *Φάων*, παραποιούμενος ὅτι
 δέν σε ἀγαπῶ ὅσον τοὺς ἄλλους φίλους μου.
 Περὶ τῆς ὀρθότητος τῶν στελλομένων λύσεων
 εἰς οὐδὲν ἀπαντῶ, διότι αὐτάς, μόνον ὅταν ἔλθῃ
 ὁ καιρὸς τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ
 τὰς ἐξελέγω.

Προτίμησον αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον, *Κόκκινον
 Διθάρι* ἀφοῦ εἶνε ὄνομα τοποθεσίας τῆς πατρί-
 δος σου θὰ σοὶ φέρῃ προσφιλεῖς ἀναμνήσεις. Σὲ
 εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας σου πρὸς
 ἐγγραφήν συνδρομητῶν.

Εὐπρόσδεκτος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου,
Γόνε τῆς Κῆμης.

Ἀσθένεια λοιπὸν σε ἐκάλυε τόσον καιρὸν νὰ
 μου γράψῃς, *Λευκὸν Τριαντάφυλλον*; Δοξάζω
 τὸν Θεὸν διότι σ' ἔθεράπευσε, καὶ χαίρω ἀνα-
 γινώσκουσα καὶ πάλιν τὰς θελκτικὰς ἐπιστολάς
 σου. Γράψε καὶ εἰς τὰς λύσεις ὀλόκληρον τὸ ψευ-
 δώνυμόν σου, διὰ νὰ μὴ γίνῃ σύγχυσις. Συνε-
 πλήρωσε τοὺς τόμους μὲ τὰ φύλλα πού σου
 ἔστειλα;

Ἡ πολυλογία σου νὰ με κουρίσῃ, *Γλαυ-
 κῶπις Ἀθηναῖ*; Ἄν εἴξυρες πόσον μ' ἀρέσει
 τὸ ἀφελές, τὸ χαριτωμένον ὄνομα σου! Μέσα εἰς
 τὰς γραμμὰς σου αὐτὰς μοῦ φαίνεται πως ἀκούω
 νὰ κτυπᾷ μία καλή, ἀθάνα καρδοῦλα, ἡ ὅποια
 εἶνε γεμάτη ἀπὸ ὅλο καλὰ αἰσθήματα. Φίλησέ
 μου τὴν ἀγαπητὴν μου *θεριτὴν Νύκτα*. Πνευ-
 ματικὰς ἀσκήσεις στέλλετε καὶ ἔχετε ὑπομονὴν
 νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των.

Ἡ *Χρυσόμαλλε Πειρατᾶ*, σ' εὐχαριστῶ διὰ
 τὰ χρυσὰ λόγια σου καὶ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην
 σου, τὴν ὅποیان τόσον ἐμπράκτως δεικνύεις, φρον-
 ζων τόσο πολύ περὶ τῆς διαδόσεως τοῦ φύλ-
 λου μου. Βίβη καὶ τῆς *Ἰουστίνης* νὰ μου γράψῃ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 25 Μαρτίου ε. ε.

160. Στοιχειόγραφος.

Μὴ ἔχων ὠρολόγιον τὰς ὥρας φανερώνω.
 Ἐχὼ πυρίνην κεφαλήν, ὡς αἴλουρος θυμόν.
 Ἄν ὅμως ἀφῆς κεφαλήν καὶ τράχηλον μου
 [πάρης,
 εἰς τὴν Τρωάδα τρομερὰς ὑπῆρα ὡς ὁ Ἄρης.

161. Στοιχειόγραφος.

Διῶξε μὲ καὶ βάλε νῦ
 καὶ ἰδοὺ τί θὰ φανῇ:
 ἓνα ὄρος θὰ χαθῇ
 πόλις εἰς τὸ φῶς θ' ἀχθῇ.

162. Στοιχειόγραφος.

Διῶγων ταῦ καὶ βάλε ρῶ
 καὶ θαυμάζω κ' ἀπορῶ:
 Τὸ Αἰγαῖον μας ἀφίνω,
 μέγας ποταμὸς θὰ γίνω.

163. Τονόγραφος.

Μ' ἀκούετε ἔς τὴν ἐκκλησίαν ὅταν χειροτονεῖται
 ἀρχιερεὺς; μὰ καὶ ἀλλοῦ δύνασθε νὰ μ' εὐρήτε.
 Ἐάν μου μεταθέσετε τὸν τόνον ὅπου φέρω,
 γίνωμ' ἀμέσως ποταμὸς. Μ' ἠύρατε; Σᾶς συγχαίρω!

164. Δίνεγμα.

Ποῖον εἶνε τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἓνα μὲν ἄν-
 θρωπὸν στενοχωρεῖ, εἰς δύο ἀρμόζει, καὶ εἰς τρεῖς
 καθίσταται ὑπὲρ τὸ δέον εὐρύ;

165. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕβδομον αἶς τὸ δανεῖζ' ἡ δύσις,
 Ἄνευ δὲ τοῦ δευτέρου μου δέν εἰμπορεῖς νὰ ζήσῃς.
 Τὸ τρίτον μου εὐρίσκειται εἰς καθὲ παραλλῆλ.
 Τὸ τέταρτον ἔτους ῥήτορας εὐρίσκεις μ' ἐνκοιλίαν.
 Τὸ πέμπτον εἶνε νῆσος τῆς γείτονος Τουρκίας.
 Μικρὸς τὸ ἕκτον σκωλήξ, πλὴν προξενεῖ ζήλιας.

166. Πυραμῖς.

Οἱ μὲν σταυροὶ
 νὰ ἀντικαταστα-
 θῶσιν διὰ γραμ-
 μάτων ὥστε νὰ
 ἀναγινώσκεται ἡ
 δένδρον καρπο-
 φῆρον, αἱ δὲ δώ-
 δεκα στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ
 αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίζωσι τὸ ὄνομα ἐρ-
 γαλείου δι' οὗ θραύομεν σκληροῦς τινας καρπούς.
 αἱ ἀνωτέρω δεκά πόλιν τῆς Ἑλλάδος, αἱ ἀνωτέ-
 ρω ὀκτὼ κόλπον τῆς Ἑλλάδος, αἱ ἀνωτέρω ἑξ
 ἀρχαῖον συγγραφεῖς, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες νῆσον
 τῆς Τουρκίας καὶ αἱ ἀνωτέρω δύο ἐπίρρημα.

167. Ἀνεπίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων
 τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσον γνωστότατον
 γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων:
 Μέγας, νύξ, ἀνατολή, ἔξω, γέρον, ψεύδος,
 ἀνὴρ, τέλος; ὕψεια.

168—172. Ἐπανόρθωσις λέξεων

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα ἐκάστης
 τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσον τὰ ὀνόματα 5
 πόλεως τῆς Εὐρώπης.
 1, Σβόνικλι. 2, Αὐθρέλιζα. 3, Πυδοθέταση.
 4, Ὀνισισά. 5, Χλομηστέ.

173—174. Μεταμορφώσεσι.

1. Ὁ Ἔβρος δι' 7 μεταμορφώσε. νὰ γίνῃ *Ῥήνος*.
 2. Ὁ Ἄρης δι' 8 μεταμορφώσε. νὰ γίνῃ *Ἐρμῆς*.

175—179. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστης
 τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ
 αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
 Ἐλθα, αὔρα, καλὸς, νύξ, λείος.

180 Φύρδην μὲγδην

Χέε σοὺ δόπας οὐς σετζούς,
 Ντῆ φαλεκὴν οὐς κύραν
 Ντὸ μύτασόν σου φεραλόν:
 Τραοῦ νὲδ χέεις χείραν.

181. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
 ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ὄρους τῆς Εὐρώπης.
 1, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 2, Νῆσος τῆς Ἑλ-
 λάδος. 3, Δένδρον. 4, Σύζυγος βασιλέως τῆς
 Τροίας. 5, Μέγας ἀρχιτέκτων. 6, Ποιήτρια.

175—179. Μεταμορφώσεσι.

1. Ὁ Ἔβρος δι' 7 μεταμορφώσε. νὰ γίνῃ *Ῥήνος*.
 2. Ὁ Ἄρης δι' 8 μεταμορφώσε. νὰ γίνῃ *Ἐρμῆς*.

175—179. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστης
 τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ
 αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
 Ἐλθα, αὔρα, καλὸς, νύξ, λείος.

180 Φύρδην μὲγδην

Χέε σοὺ δόπας οὐς σετζούς,
 Ντῆ φαλεκὴν οὐς κύραν
 Ντὸ μύτασόν σου φεραλόν:
 Τραοῦ νὲδ χέεις χείραν.

181. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
 ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ὄρους τῆς Εὐρώπης.
 1, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 2, Νῆσος τῆς Ἑλ-
 λάδος. 3, Δένδρον. 4, Σύζυγος βασιλέως τῆς
 Τροίας. 5, Μέγας ἀρχιτέκτων. 6, Ποιήτρια.

182. Τριπλή ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
 ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποταμοῦ, τὰ δευτέρω ση-
 μεῖον τοῦ ὀρίζοντος καὶ τὰ τρίτα ὄνομα ἱεροῦ
 πλοίου.

1, Ὄνομα προγόνου. 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
 3, Μήτηρ θεοῦ. 4, Κράτος. 5, Σοφός. 6, Ἀν-
 τωνομία. 7, Ζωφύριον καταστρέφον τὰ ἐνδύματα.

183 Ἑλλητισοῦμφωνόν.

Η—ηοι—ου—ευεεα—ου
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δικαίου Ἀριστιδίου.

184. Γρίφος.

[M] ᾗ πρὸς.
 Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γεωρ. Λασκαράκη

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 2 Γ' Ἰανουαρίου ε. ε.
 36. Κάμηλος (Κ, Μῆλος). — 37. Ἐκάθη
 (Ε, Κ, Β). — 38. Σκόροδον, ῥόδον. — 39. —
 Η λαμπάς. — 40. Ἐνὺ καὶ μόνον, ἐκείνον
 δηλαδὴ τὸν ὁποῖον συνήνευσα. —
 41. Α Ρ Μ Α (ἀρματωλῶν). — 42. Η Μ Ν
 Ρ Ι Ο Ν (ἀόριον.) Π Ε Ω
 Μ Ο Ν Η (μόνη.) ΕΞΑ
 Α Ν Η Ρ (ἀνήρπασε.) Α Μ Φ Ι Σ Σ Α
 Α Κ Ρ
 Ε Ο Ο
 Χ Ν Σ

43. καλή = [Κάλυμμα, Μαρία, ρυ-
 μή μα ἄκιον, κιονίς, ἰσχυρὸς, χει-
 ροῖα ρωνίς, ἰσχύιον, χιονώδης,
 κύων Ὀθησάς, ὄσμη, μία, ἀη-
 ῖ; δῶν, ἡδονή, ἦροι, τιμή,
 χόιρος Μυκάλη]. — 44—46. 1, Συ-
 μή εἰς μῆ. 2, Κῶς. 3, Χίος. —
 47—51. Ἡ ἀντικατάστασις
 ὁδῆς γίνεται διὰ τοῦ γράμματος
 υ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶναι: ὕαλος, αὐ-
 λός, ὕμνος, κύρος, ὑπέρ. — 52. ΚΑΜΗΛΟ-
 ΠΑΡΑΛΙΣ, Αἰακός, Μαῖα, Ἥρα, Λάιος,
 Ὀμηρος, Πάραλος, ῥήμα, Δῆλος, Ἰδὴ, Σάμος.
 — 53. ΟΜΗΡΟΣ (1, Οἶσα, 2, Μολις, 3,
 Ἥρα, 4, Ρήνος, 5, ΟΜόλιποι, 6, ΣΟλιων).
 54. Τῶν ἀγαθῶν χρὴ ἡμᾶς ὀρέγεσθαι καὶ τῶν
 κακῶν ἔργων ἀπέχεσθαι. — 55. Μὴ χαίρῃς διὰ
 τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου. — 56. Οὐδέποτε πι-
 πτεὶ ὁ ἀεὶποτε ἔρπων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰκθυογείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρασκῆς εἰς τὴν χάραν ἢ τὴν ὀφειλὴν,
 καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
 καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λελ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
 ΤΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσηλαιωτισσῆς.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Μαρτίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 9

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡ. ΜΑΛΩ
 ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ
 ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
 [Συνέχεια: Ἰδε σελ. 59.]

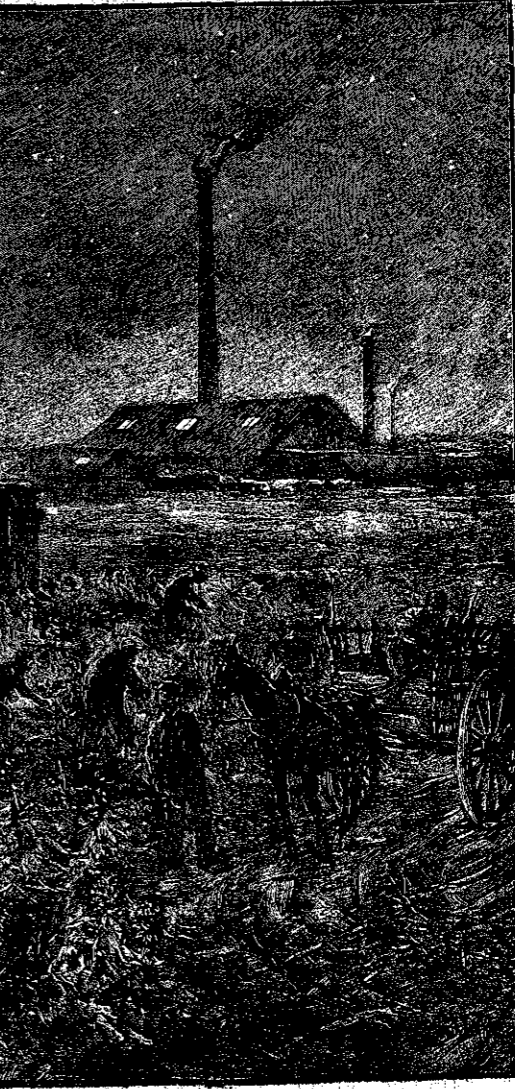
Ἐάν ἐγίνωσκε τί ὦρα εἶνε, θὰ
 ἠδύνατο νὰ κοιμηθῆ πάλιν μέ-
 χρι τῆς αὐγῆς· ἀλλ' ἐπειδὴ δέν
 εἶχε συνείδησιν τοῦ χρόνου δν
 διήλθεν ἐν τῇ καλύβῃ, ἔκρινε
 φρόνιμον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πο-
 ρεῖαν τῆς. Ἐν τοῖς ἀγροῖς οἱ
 ἄνθρωποι ἐγείρονται πολὺ πρῶτ,
 ἔαν δὲ χωρικός τις ἐβλεπεν αὐ-
 τὴν ἐξερχομένην ἐκ τοῦ γυμνω-
 θέντος ἐκείνου ἀγροῦ, ἢ τὴν
 διέκρινεν ἐν τοῖς περὶξ, θὰ τὴν
 ὑπόπτειεν ὅτι εἶνε ἐκ τῆς συμ-
 μορίας τῶν κλεπτῶν καὶ θὰ τὴν
 συνελάμβανε.

Λοιπὸν ἐλαφρὰ ἐξήλθεν ἐκ
 τῆς καλύβης καὶ ἐρπουσα διήλ-
 θε τὸν ἀγρὸν, ὡς οἱ νυκτοκλέ-
 πται, ἀκρωμένη μετὰ προσο-
 χῆς καὶ παρατηρούσα. Ἐφθασε
 δὲ ἀνευ τιγὸς ἀπευκαίτου εἰς
 τὴν λεωφόρον καὶ ἐξηκολούθη-
 σε τὴν πορείαν τῆς βήματι τα-
 χεῖ. Οἱ ἀστέρες οἱ κατεσπαρ-
 μένοι ἀνά τὸν ἀνέφελον οὐρανὸν
 ἀνατολὴν ἀμυδρὰ λάμπει ἐφώ-
 τιζε τὰ βᾶθη τῆς νυκτός, ἀναγ-
 γέλλουσα τὴν προσεγγίζουσαν
 ἡμέραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Δέν ἐβάδισεν ἐπὶ πολὺ καὶ
 διέκρινεν ἐμπροσθεν αὐτῆς ὄγ-
 κον μέλανα συγκεχυμένον, οὐ μέρος μὲν ἐφαίνετο ἐν κατατο-
 μῇ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ οὐρανοῦ, δῆλον ὅτι αἱ στέγαι, αἱ καπνοδό-
 χαι καὶ τὸ κωδωνοστάσιον, τὸ δὲ ἐπίλοιπον ὅλον ἐκνίγετο ἐν
 τῇ σιᾷ.

Φθάσασα εἰς τὰς πρῶτας οἰκίας, αὐτομάτως κατέπνιξε τὸν
 θόρυβον τῶν βημάτων τῆς· ἀλλὰ τοῦτο ἦτο περιττὴ προφύ-
 λαξις, διότι πλὴν τῶν γάτων τῶν περιπλανωμένων ἐν τῇ ὁδῷ,
 οὐδὲν ἄλλο ἐκινετο ἐν τῇ οἰκίᾳ.

ἐγαυρίζον ὅπισθεν τῶν κλειστῶν
 θυρῶν. Ἐφαίνετο δὲ χωρίον
 νεκρῶν.

Ὅτε διήλθε τὸ χωρίον, ἐ-
 πραύνη καὶ ἀνέστειλε τὸν δρό-
 μον τῆς, διότι ἀπέχευεν ἤδη ἰκα-
 νῶς ἀπὸ τοῦ κλαπέντος ἀγροῦ
 καὶ δέν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν κα-
 τηγορήσωσιν ὅτι ἦτο ἐκ τῆς
 συμμορίας τῶν κλεπτῶν. Ἠθά-
 νετο δὲ ὅτι δέν θὰ ἠδύνατο νὰ
 ἐξακολουθήσῃ οὕτω βαδίζουσα,
 ἤθανετο κόπῳσιν ἀγνωστον εἰς
 αὐτὴν· καὶ τοι δὲ ἡ πρῶτα ἦτο
 ὑπόψυχρος, ἀνέβαινον εἰς τὴν
 κεφαλήν τῆς ἐξάψεις καθιστῶ-
 σαι τὸ βῆμα τῆς κλονούμενον.

Ἄλλ' οὕτε ἡ ἐπιδράδουσις
 τῆς πορείας τῆς, οὕτε τὸ ἀεζα-
 νόμενον πρῶτὸν ψυχρὸς, οὕτε ἡ
 δρόσος ἡ ὑγραίνουσα αὐτὴν κατ-
 ἐπράυναν τὴν ταραχὴν τῆς, οὐδὲ
 ἐνίσχυσαν τὰς δυνάμεις τῆς· ἡ
 ναγκάσθη δὲ ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι
 ἡ πείνα καὶ μόνον ἡ πείνα κατ-
 ἔτηκεν αὐτὴν, ἔως ὅτου κατορ-
 θώσῃ καὶ νὰ τὴν καταβάλλῃ τε-
 λείως λιποψυχούσαν.

Τὶ ἤθελεν ἀπογίνη, εἰάν μήτε
 αἰσθημα εἶχε πλέον, μήτε θέ-
 λησιν;

Ἴνα δὲ μὴ συμβῆ τοῦτο, ἐνό-
 μισεν ὅτι τὸ προτιμώτατον ἦτο
 νὰ σταθῇ ὀλίγον· ἐπειδὴ δὲ τὴν
 ὦραν ἐκείνην διήρηγετο πρὸ τρι-
 φυλλίου γεωστί θερισθέντος οὐ
 ὁ θερισμὸς διατεθειμένος, εἰς
 μικρὰς θημωνίας, ἀπετέλει σω-
 ρούς μέλανας ἐπὶ τῆς λείας
 γῆς, ὑπερπεπήδησε τὸν χάνδακα

τῆς ὁδοῦ καὶ σκάπτουσα διὰ τῶν χειρῶν καταφύγιον ἐν τινὶ τῶν
 θημωνιῶν τούτων, κατεκλίθη περιβαλλομένη ὑπὸ γλυκείας
 θερμότητος μεμυρισμένης ὑπὸ τῆς εὐωδίας τοῦ χόρτου. Ἡ
 ἐξοχὴ ἔρημος, ἀκίνητος, ἀθάρβυτος ὑπῆρτεν, ἔτι καὶ ὑπὸ τὸ
 ἀντέλλον φῶς ἐφαίνετο ἀχανῆς. Ἡ ἀνάπαυσις, ἡ θερμότης
 καὶ πρὸς τούτοις τὸ ἄρωμα τῶν ἀπεξηραμμένων ἐκείνων χόρ-
 των κατέπαυσαν τὴν ναυτίαν τῆς καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπεκοιμήθη.
 Ὅτε ἀφύπνισθη ὁ ἥλιος ἤδη ὑψηλὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐκά-

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλ

λυπτε την έξοχην διά των θερμών ακτί-
νων του, και ανά την πεδιάδα άνδρες, γυ-
ναίκες, ἵπποι εἰργάζοντο τῆδε κάκεισε.
Πλησίον τῆς Πετρίνας λόχος ἐργατῶν
ἐκαθάριζεν ἀγρὸν βρόμου ἢ γεινίσιαις αὐ-
τη κατ' ἀρχάς την ἐτάραξεν ὀλίγον, ἀλλ'
ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐξετέλειον τὸ ἔργον
των, ἐνόησεν ἢ ὅτι δὲν ὑπώπτειον τὴν
παρουσίαν της, ἢ ὅτι δὲν τους ἔμελε
Περιμείνασα δὲ ἕως ὅτου ἀπεμακρύνθη-
σαν, ἠδυνήθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ὁδόν.

Ὁ καλὸς οὐτός ἦνος εἶχεν ἀναπαύση
αὐτὴν καὶ διήνυσε χιλιόμετρά τινα μεθ'
ικανῆς εὐθυμίας, καὶ τοι ἤδη ἢ πεῖνα
κατέτρυχε τὸν στομαχὸν της καὶ καθί-
στα κενὴν την κεφαλὴν της μετὰ ἰλίγ-
γων, γαστραλγίας, χασμημάτων καὶ ἡ-
θάνετο τοὺς κροτάφους της συσφιγγομέ-
νους ὡς εὐδυσχεύς. Ὅθεν ὅτε ἀπὸ
ἀνωφρείας τινὸς εἰς ἣν εἶχεν ἀναβῆ εἶ-
δεν ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου κλιτύος τὰς οἰκίας
μεγάλου χωρίου, ὑπεράνω δὲ αὐτοῦ τὰς
ὑψηλὰς κορυφὰς μεγάλου πύργου ἐξε-
χούσας ἐκ τινος δάσους, ἀπεφάσισε νὰ
ἀγοράσῃ τεμάχιον ἄρτου.

Ἀφ' οὗ εἶχε πεντάλεπτον ἐν τῷ θυ-
λακίῳ της διατί νὰ μὴ τὸ χρησιμοποῖ-
σῃ ἀντὶ νὰ ὑπομένη τὴν πεῖναν ἐκουσίως;
Ναὶ μὲν ἀφ' οὗ το ἔδαπάνη, οὐδὲν πλέον
θά τῇ ὑπελείπετο ἄλλα τίς οἶδεν ἐάν
ἐπήρχετο εἰς αὐτὴν βοήθος καλὴ τις
συγκυρία; Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι εὐρί-
σκοντες ἀργυρὰ νομίσματα ἀνὰ τὰς με-
γάλας ὁδοὺς καὶ αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ
τύχῃ τοιαύτης εὐτυχίας; μήπως τάχα
δὲν τῇ συνέβησαν ἰκαναὶ συμφοραί, μὴ
ὑπολογιζομένων τῶν δυστυχιῶν, αἵτινες
εἶχον κατασυντρίψῃ αὐτήν;

Ἐξήτασε λοιπὸν μετὰ προσοχῆς τὸ
πεντάλεπτόν της ἐάν εἶνε καλὸν ἄλλα
δυστυχῶς δὲν ἐγίνωσκε καλῶς πόθεν
διακρίνονται τὰ γνήσια Γαλλικὰ πεντά-
λεπτα. Ὅθεν ἦτο συγκεκριμένη ὅτε
ἀπεφάσισε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ τυχὸν
ἀρτοποιεῖον, τρέμουσα μὴ ἐπαναληφθῶσι
τὰ ἐν Ἀγίῳ Διονυσίῳ.

«Μοῦ κόβετε, σὰς παρακαλῶ, μιᾶς πεν-
τάρας ψωμί;» εἶπεν.

Ὁ ἀρτοποιὸς ἄνευ ἀπαντήσεως ἔλα-
θεν ἀπὸ τοῦ τραπέζιου του μικρὸν ἄρτον
πέντε λεπτῶν καὶ τον ἔδωκε πρὸς αὐ-
τήν ἄλλ' αὐτὴ ἀντὶ ν' ἀπλώσῃ τὴν χεῖ-
ρα νὰ τον λάβῃ, ἐστάθη ἐνδοιάζουσα.

«Δέν μου κόβετε, παρακαλῶ; εἶπε·
δέν με πιράζει ἂν δὲν εἶνε καὶ σημερινόν.
— Ἄν εἶν' ἔτσι, νά.»

Καὶ τῇ ἔδωκε, χωρὶς νὰ το ζυγίσῃ,
τεμάχιον ἄρτου, εὐρισκόμενον ἐκεῖ ἀπὸ
δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

Ἄλλ' ὀλίγον διέφερον ἂν εἶνε ὁ ἄρ-
τος μᾶλλον ἢ ἦτον ἔωλος· τὸ σπουδαῖον
ζήτημα ἦτο νὰ εἶνε περισσότερος τοῦ μι-
κροῦ ἄρτου τῶν πέντε λεπτῶν, ὄντως δὲ
ἤξιζε τοὐλάχιστον δέκα λεπτά.

Ἄμα ἔλαβε τὸν ἄρτον εἰς τὰς χεῖράς

της καὶ ἤρχισαν νὰ ἀτρέχουν τὰ σάλια
της· ἄλλ' ὄσῃν καὶ ἂν εἶχεν ἐπιθυμίαν,
δὲν ἠθέλησεν ὁμως νὰ τον ἀρχίσῃ πρὶν
ἐξέλθῃ τοῦ χωρίου, ὅπερ καὶ ἐγένετο
ζωηρῶς. Ἄμα παρῆλθε τὰς τελευταίας
οἰκίας καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τὸ
μαχαίριόν της δι' αὐτοῦ ἐχάραξε τὸν
ἄρτον σταυροειδῶς οὕτως ὥστε τὸν δι-
ήρσεν εἰς τέσσαρα ἴσα τεμάχια, καὶ
ἀπέκοψε τὸ τέταρτον, ὅπερ ἔμελλε νὰ
ἀποτελέσῃ τὸ μόνον φαγητὸν τῆς ἡμέ-
ρας ἐκείνης. Τὰ τρία δὲ ἄλλα τεμάχια,
προωρισμένα εἰς τὰς ἐπομένας ἡμέρας,
ἤθελόν τὴν ὀδηγήσῃ, ὡς ὑπελόγιζε, μέ-
χρι τῶν πέριξ τῆς Ἀμιένης ὅσον καὶ
ἂν ἦσαν μικρά.

Ἐπελόγιζε δὲ ταῦτα διερχομένη τὸ
χωρίον. Τῇ ἐφαίνοντο δὲ ἀπλούστατα
καὶ εὐκολώτατα. Ἄλλα μόλις κατέπιεν
ἓνα βλωμὸν ἐκ τοῦ μικροῦ τεμαχίου τοῦ
ἄρτου της, καὶ ἡσθάνθη ὅτι καὶ οἱ ἰσχυ-
ρότατοι τῶν συλλογισμῶν εἶνε ἀνίσχυροι
κατὰ τῆς πείνης, οὐχὶ ὀλιγώτερον τοῦ
ὅτι αἱ ἀνάγκαι ἡμῶν κανονίζονται συμ-
φῶνως πρὸς τὸ τί ὀφείλομεν νὰ πράττω-
μεν καὶ τί νὰ μὴ πράττωμεν. Ἐπεινα,
ὄφειλε νὰ φάγῃ καὶ κατέφαγεν ἀηφά-
γως τὸ πρῶτόν της τεμάχιον, λέγουσα
ὅτι θὰ ἔτρωγε τὸ δευτέρον κατὰ μικρὰς
δόσεις διὰ νὰ διαρκέσῃ ἄλλα καὶ αὐτὸ
κατεβροχθίσθη μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπλη-
στίας, τὸ τρίτον παρηκολούθησε τὸ δεύ-
τερον χωρὶς ἢ Πετρίνα νὰ δυνήθῃ νὰ
κρητηθῇ, εἰ καὶ προέτρεπεν αὐτὴν νὰ
παύσῃ. Οὐδέποτε εἶχε πάθῃ ὅμοιαν παρά-
λυσιν τῆς θελήσεως, ὅμοιαν κτηνωδῆ
ᾤθησιν. Ἠσχύοντο δι' ὃ τι ἔπραττεν, ἔ-
λεγεν ὅτι τοῦτο ἦτο κτηνωδὲς καὶ ἄθλιον,
ἀλλὰ λόγοι καὶ συλλογισμοὶ ἦσαν ἀνί-
σχυροι κατὰ τῆς ἐλκούσης αὐτὴν δυνά-
μεως. Ἡ μόνη δὲ ἀπολογία, ἂν εἶχε
τοιαύτην, ἦτο ἢ μικρότης τῶν τεμαχίων
τούτων, αἵτινα ἠνωμένα δὲν ἐξύγιζον ἡμί-
σειαν λίτραν, ἐν ᾧ λίτρα ὀλόκληρος δὲν
θα ἐξήρκει νὰ κορέσῃ τὴν ἀηφάγον
ἐκείνην πείναν, ἥτις ἐξεδηλοῦτο τόσον ἐν-
τονος, ἀναμφιβόλως διότι ἢ Πετρίνα οὐ-
δὲν εἶχε φάγῃ τὴν προτεραίαν, τὰς δὲ
προηγούμενας ἡμέρας εἶχε γευθῆ μόνον
τὸν ζυμὸν ὃν τῇ ἔδιδεν ὁ Κυπρίνος.

Ἡ ἐρμηνεία αὐτῆ ἦτις ἦτο τις ἀπο-
λογία, καὶ πράγματι ἢ ἀρίστη πασῶν,
ἔγινεν αἰτία νὰ πάθῃ τὸ τέταρτον τεμά-
χιον ὃ τι καὶ τὰ τρία πρῶτα μόνον δὲ
περὶ τούτου εἶπεν ἢ Πετρίνα ὅτι δὲν ἠδύ-
νατο νὰ πράξῃ ἄλλως, καὶ ὅτι ἀπ' ἐκεί-
νης τῆς ὥρας οὐτε ἔπαιεν αὐτὴ, οὐτε
ὑπεύθυνος ἦτο.

Ἄλλ' ἢ συνήγορία αὐτῆ ἀπώλεσε
τὴν ἰσχύν της εὐθὺς ὡς ἢ Πετρίνα ἐ-
πανάλαβε τὴν πορείαν καὶ πρὶν διανύσῃ
πεντακῶσια μέτρα τῆς κοινοτρόφου ὁδοῦ,
ἠρώτα αὐτὴν ὅποια τις θὰ ἦτο ἢ πρῶτα
τῆς αὐριον, ὅτε ὁ παροξυσμὸς τῆς πείνης,
ὃ πρὸ μικροῦ καταλαβῶν αὐτήν, θ' ἀνε-

νεοῦτο, ἐάν μὴ ἐξεπληροῦτο μέχρι τότε
τὸ θαῦμα ὅπερ εἶχε φαντασθῇ.

Ἄλλα πρὸ τῆς πείνης ἐπῆλθεν ἢ δίψα
καὶ ἢ ξηρότης τοῦ λαιμοῦ. Ἡ πρῶτα ἦτο
καυστήρα καὶ ἀπόδλιγῆς ὥρας ἔπνεε σφο-
δρὸς νότιος ἄνεμος, ὅστις περιέχεεν αὐτὴν
δι' ἰδρωτὸς καὶ τὴν ἀπεξήραινε. Ὁ ἀνα-
πνεόμενος ἀῆρ ἦτο πυρίκαυστος, καὶ κατὰ
μῆκος τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ ἐντὸς τῶν
χανδακίων τὰ ἐρυθρὰ χωνία τῶν μισαμ-
πέλων καὶ τὰ κυανὰ ἄνθη τῶν κισωριῶν
ἐκρέμαντο μεμαραμμένα ἐπὶ τῶν χαλα-
ρῶν βλαστῶν.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οὐδόλως ἐμερί-
μνησε περὶ τῆς δίψης ταύτης· τὸ ὕδωρ
ὑπάρχει πανταχοῦ γῆς καὶ δὲν εἶνε
χρεῖα νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς κατάστημα νὰ
ἀγοράσῃ ὅτε ἠθελε συναντήσῃ ποτάμιον
ἢ βροῦσιν, τὸ μόνον ὅπερ ὄφειλε νὰ πρά-
ξῃ ἢτο νὰ κύψῃ τετραποδῆτι ἢ ἀπλῶς
νὰ κύψῃ καὶ νὰ πῖν ὅσον ἠθελε.

Ἄλλ' ἀκριβῶς τὴν ὥραν ἐκείνην ἢ
Πετρίνα διήρχετο ὀροπέδιον ἐφ' οὗ οὐ-
δὲν ποτάμιον φαίνεται, ὑπάρχουσι δὲ μό-
νον ρυακία τινα πληρούμενα ὕδατος τῶν
χειμῶνα, ἀλλὰ τὸ θέρος ὅλως ἀποξηραι-
νόμενα, ἀγροὶ σιταφόροι ἢ βρομοφόροι,
εὐρεταὶ ἀπόψεις, πεδιάς ὀμαλῆ ἀδενδρῶς
ἐξ ἧς ἀνακύπτει τῆδε κάκεισε λόφος φέ-
ρων κωδωνοστάσιον καὶ οἰκίαι λευκαί·
οὐδαμοῦ δὲ σειρὰ αἰγείρων ὑποδεικνύου-
σα κοιλάδα καὶ ἐν τῷ πυθμένι αὐτῆς
ρέοντα ρυακα.

Εἰσῆλθεν ἔπειτα εἰς τι χωρίον καὶ
μάτην παρατηρεῖ ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ
ἢν διέρχεται· οὐδαμοῦ διακρίνει τὴν μα-
καρίαν βροῦσιν εἰς ἣν εἶχεν ἀναθήσῃ τὴν
πᾶσαν ἑλπίδα της, διότι εἶνε ὀπάνια τὰ
χωρία ἐν οἷς μεριμνῶσι περὶ τοῦ περι-
πλανωμένου διψῶντος ὀδοιπόρου· ἔχουσι
τὸ φρέαρ τῶν ἢ τὸ τοῦ γείτονος καὶ τοῦ-
τό τοις ἀρκεῖ.

Οὕτω πως ἐφθασεν εἰς τὰς τελευταίας
οἰκίας καὶ τότε δὲν ἐτόλμησε νὰ στραφῇ
εἰς τὰ ὀπίσω νὰ εἰσέλθῃ εἰς τινα οἰκίαν
καὶ νὰ ζητήσῃ ποτήριον ὕδατος. Εἶχε
παρατηρήσῃ ὅτι οἱ χωρικοὶ παρατηροῦν
ἢδη αὐτὴν διὰ τὸν ὀλίγον ἐνθαρρυν-
τικοῦ κατὰ τὴν πρῶτην αὐτῆς διάβασιν
καὶ τῇ εἶχε φανῆ ὅτι καὶ οἱ κύνας αὐτοὶ
ἐπεδείκνυον τοὺς ὀδόντας εἰς τὴν ρακέν-
δυτον ταραχοπιῶν ὅποια ἦτο αὐτὴ. Δὲν
θα τὴν συνελάμβανον ὅτε θὰ τὴν ἐβλε-
πον διαβαίνουσαν ἐκ δευτέρου πρὸ τῶν
οἰκιῶν των; Ἐάν εἶχε σάκκον ἐπὶ τῶν
γῶτων, ἐάν ἐπῶλει ἢ ἠγόραζε τι, θὰ τὴν
ἄρινον νὰ περιφέρεται ἐν τῷ χωρίῳ ἄλλ'
ὡς ἐβάδιζε σεῖουσα τὰς χεῖρας, θὰ ἦτο
τις κλέπτρια ἀναζητοῦσα καλὸν τι εὐ-
ρημα πρὸς ὄφελος αὐτῆς καὶ τῆς συμ-
μορίας της.

Ἐπρεπε νὰ βαδίσῃ.
Ἐν τούτοις κατὰ τὸν καύσωνα ἐκεί-
νον, ἐν τῇ ἀνθρακίᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τῆς λευ-
κῆς ἐκείνης ὁδοῦ τῆς ἀδένδρου, ἐν ἢ ὁ

καίτων ἄνεμος ἀνύψωνε κατὰ πᾶσαν σιγ-
μὴν κοινοτρότον καλύπτοντα αὐτὴν διὰ τῶν
συστροφῶν του, ἢ δίψα ἀπέβαινε αὐτῇ
μᾶλλον μᾶλλον ἐπίπονος. Ἀπὸ πολλῆς
ὥρας δὲν εἶχε πλέον σίελον, ἢ ξηρὰ της
γλώσσᾳ τὴν ἠνώχλει, ὡς ἐάν ἦτο σῶμα
τι ζέον ἐν τῷ στόματι αὐτῆς· τῇ ἐφαί-
νετο ὅτι ὁ οὐρανίσκος της ἐσκληρύνετο
ὅμοιος πρὸς κέρας ρικνούμενον, καὶ ἢ
ἀόρητος αὐτὴ αἰσθῆσις ἠνάγκαζεν αὐ-
τὴν διὰ νὰ μὴ σάσῃ νὰ ἔχῃ τὰ χεῖλη
ἠμίκλειστα, ἐξ οὗ καθίστατο ἢ γλώσσᾳ της
ξηρότερα καὶ ὁ οὐρανίσκος σκληρότερος.

Ἐξαντλήσασα τὰς δυνάμεις της, ἐφάν-
τάθη νὰ θέσῃ εἰς τὸ στόμα της χαλί-
κια, τὰ λειώτατα ὅσα ἠδυνήθη νὰ εὐρῃ
καθ' ὁδόν, καὶ ἀπέδωκεν ὀλίγην ὕγρα-
σίαν εἰς τὴν γλώσσᾳν της, ἥτις ἔγινεν
εὐκαμπτος, ὃ δὲ σίελος αὐτῆς ἦτον βλεν-
νώδης.

Τὸ θάρρος της ἐπανῆλθε καὶ ἢ ἐλπίς
μετ' αὐτοῦ. Ἐγίνωσκεν ἢδη, ἐκ τῆς χώ-
ρας ἢν διῆλθεν, ἀφ ἧς ἡμέρας εἰσῆλθεν
εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅτι αὐτὴ δὲν εἶνε ἐρημος
ἄνδρος· ἐπιμένουσα δὲ μετὰ καρτερίας
τέλος θὰ εὐρίσκε ποτάμιον, ἔλος, πη-
γὴν. Ἐπειτα δέ, εἰ καὶ ὁ καύσων ἐξη-
κολούθει πνέων ὡς ἐξερχόμενος ἐκ κλι-
θάνου, ὢ ἥλιος ἀπὸ τινος ὥρας εἶχεν ἢδη
καλυφθῆ· στρεφομένη δὲ πρὸς τοὺς Πα-
ρισίους ἐβλεπεν ἀναβαῖνον εἰς τὸν οὐρα-
νὸν νέφος μαῦρον ἀπεράντον, ὅπερ ἐπλή-
ρου τὸν ὀρίζοντα ὅλον ἐφ' ὅσον διάστη-
μα ἠδύνατο νὰ το βολιδοσκοπήσῃ. Κα-
ταιγὶς ἐπέκειτο καὶ ἀναμφιβόλως ἠθελε
συνεπιφέρῃ βροχὴν, ἥτις θὰ ἐσχημάτιζε
τέλματα καὶ ρυακας, ὅπῃθεν ἠθελε πῖν
ὅσον ἠθελε.

Διῆλθεν ἀνεμοστρόβιλος καταστρώων
τοὺς θερισμούς, συστρέφων τοὺς θάμνους,
ἀποσπᾶν τοὺς χάλικας τῆς ὁδοῦ, συμ-
παρασύρων κοινοτρότον συστρεφόμενον,
φύλλα πράσινα, ἄχυρα, χόρτον, ἔπειτα
δὲ ἀφ' οὗ κατέπαυσεν ὁ θόρυβος, ἠκού-
σθησαν πρὸς νότον ἐκρήξεις ἀπομεμα-
κρυσμένα, διαδεχόμενα ἄλλήλας καὶ
καταχέμενα ἀδιαλείπτως ἀπ' ἄκρου εἰς
ἄκρον τοῦ μελανοῦ ὀρίζοντος.

Ἄνικανος νὰ ἀντιστῇ εἰς τὴν φοβερὰν
ἐκείνην ᾤθησιν τοῦ ἀνεμοστρόβιλου ἢ
Πετρίνα εἶχε πᾶσα ἐπίστομα ἐντὸς τοῦ
χανδακὸς τῆς ὁδοῦ, ἔχουσα τὰς χεῖρας
ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ στόματος·
ἀλλ' αἱ βρονταὶ τὴν ἀνήγειραν. Ἐάν
εὐθὺς κατ' ἀρχὰς ἐξαλλος ὑπὸ τῆς δι-
ψῆς εἶχε τὸν νοῦν της μόνον εἰς τὴν
βροχὴν, ἀλλ' ἢ βροντῆ σεῖουσα αὐτήν,
τὴν ὑπενθύμιζεν ὅτι ἐν τῇ θυσίᾳ δὲν
ὑπάρχει μόνον βροχῆ, ἀλλὰ καὶ ἄστρα-
παὶ ἀποτυφλοῦσαι, καὶ χεῖμαρροι ὕδατος,
καὶ γάλαξα, καὶ κεραυνοί.

Ποῦ ἠθελεν εὐρῃ σκέπη ἐν τῇ εὐρείᾳ
ἐκείνῃ καὶ γυμνῇ πεδιάδι; Καὶ ἂν ἐβρέ-
χετο τὸ φόρεμά της, πῶς ἠθελε τὸ στε-
γνώσῃ;

Ἐν ταῖς τελευταίαις συστροφαῖς τοῦ
κοινοτροῦ ὃν παρέσυρεν ὁ ἀνεμοστρόβι-
λος, παρατήρησεν ἐμπροσθεν αὐτῆς δύο
περίπου χιλιόμετρα ἀπέχουσαν τὴν ἄκραν
δάσους, εἰς ὃ εἰσέδυν ἢ ὁδὸς καὶ διανοή-
θη ὅτι ἐκεῖ ἴσως θὰ εὐρίσκε καταφύγιον
λατομετὸν τι ἢ ὀπὴν εἰς ἣν ἠθελε τρυ-
πῶσῃ.

Δὲν εἶχε καιρὸν νὰ σπαταλᾷ διότι τὸ
σκότος ἐπυκνοῦτο, καὶ οἱ συνεχεῖς βόμ-
βοι τῶν βροντῶν παρετίοντο νῦν ἐπ'
ἄπειρον, ὑπερίσχυε δὲ αὐτῶν κατ' ἄνισα
διαλείματα ἐκρήξις φοβερωτέρα τῶν
προηγούμενων, ἀναστέλλουσα ἐπὶ τῆς πε-
διάδος καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ πᾶσαν κίνησιν,
πάντα θόρυβον, ὡς ἐάν εἶχεν ἐκμηδενίσῃ
τὴν ζωὴν τῆς γῆς.

Θὰ κατῶρθωνε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ δά-
σος πρὸ τῆς καταγίδος; Βαδίζουσα ὅσον
ταχῶς ἐπέτρεπεν ἢ διακεκομμένη αὐτῆς
ἀναπνοή, ἔστρεφεν ἐνίοτε τὴν κεφαλὴν
πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἔβλεπε τὴν καταγ-
γίδα ἐπιπίπτουσαν ἐπ' αὐτῆς μετὰ καλ-
πασμοῦ μανιώδους τῶν μαύρων αὐτῆς
νεφῶν καὶ διὰ τῶν βροντῶν αὐτῆς
κατεδίωκε τὴν Πετρίναν, περικαλύπτουσα
αὐτὴν διὰ πυρίνου κύκλου ἀπεράντου.

Ἀνὰ τὰ ὄρη, ὅτε ἐταξείδευε μετὰ
τῶν γονέων της, εἶχεν ἐκτεθῆ πλέον ἢ
ἀπαξ εἰς φοβερὰς καταγίδας· ἀλλὰ τότε
εἶχε τὸν πατέρα της, τὴν μητέρα της,
εἶχε τὴν σκέπη αὐτῶν καὶ τὴν προστα-
σίαν· νῦν δὲ εὐρίσκειται μόνη ἐν τῷ μέ-
σῳ τῆς ἐρήμου ἐκείνης πεδιάδος, δύσιμοι-
ρον πτηνὸν ἀποδημητικὸν καταληφθῆν
ὑπὸ τῆς τρικυμίας.

Καὶ ἐάν ἠθελε βαδίσῃ ἐναντίον τῆς
καταιγίδος, βεβαίως δὲν ἠθελε δυνήθῃ
εἰς νὰ προχωρήσῃ ἄλλ' εὐτυχῶς ὁ ἄνεμος
τὴν ὄθει καὶ τοσοῦτον σφοδρὸς, ὥστε
ἐνίοτε τὴν ἐβίαζε νὰ τρέχῃ.

Διατί νὰ μὴ ἐξακολουθήσῃ βαδίζουσα
οὕτω; Ὁ κεραυνὸς δὲν ἦτο ἀκόμη
ὑπεράνω αὐτῆς.

Τοὺς ἀγκῶνας ἔχουσα συσφιγγόμενος
κατὰ τὴν ὀσφύν, τὸ σῶμα κεκλιμμένον
εἰς τὰ ἐμπρὸς ἤρχισε νὰ τρέχῃ προφυ-
λαττομένη ἵνα μὴ πέσῃ πνευστιῶσα.
Ἄλλ' ὅσον ταχῶς καὶ ἂν ἔτρεχε ἢ
Πετρίνα, ἢ καταιγὶς ἔτρεχε ταχύτερον
αὐτῆς, ἢ φωνὴ της ἢ φοβερὰ ἐκραύγα-
ζεν ὀπισθεν τῆς κορασίδος ὅτι τὴν κατέ-
φθανε.

Ἐάν ἦτο ἐν τῇ συνῆθει καταστάσει
ἢ Πετρίνα θὰ ἀντεπάλαιε δραστηριώ-
τερον, ἀλλὰ καταβεδλημένη ὑπὸ τοῦ κα-
μάτου καὶ τῆς ἀτονίας, τὴν κεφαλὴν ἔχου-
σα σαλευομένη καὶ ἔσηρὸν τὸ στόμα,
δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντέχῃ εἰς τὰς ἀπονε-
νομημένας προσπάθειάς της, καὶ ἐνίοτε
ἠσθάνετο λιποθυμίαν.

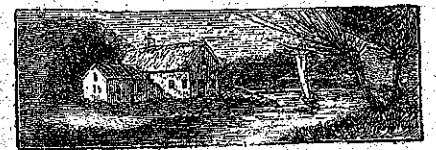
Εὐτυχῶς τὸ δάσος προσήγγιζε καὶ
νῦν ἢ Πετρίνα διέκρινεν εὐκρινῶς τὰ
μεγάλα αὐτοῦ δένδρα, αἵτινα εἶχον ἀραιω-
θῆ διὰ προσφάτων ξυλεύσεων.

Ὀλίγα στιγμὰ ὑπελείποντο καὶ θὰ
ἐφθανε. Τοὐλάχιστον προσήγγιζεν εἰς τὴν
εἰσοδὸν τοῦ δάσους ὅπερ ἠδύνατο νὰ τῇ
παράσῃ σκέπη, ἢν ἢ πεδιάς βεβαίως
δὲν θὰ τῇ παρέτρεχεν. Ἦρκει δὲ ἢ ἐλπίς
αὐτῇ νὰ τῇ παρουσιάσῃ πιθανότητά τινα
πραγματώσεως καὶ ἀσθενεστάτην ἵνα μὴ
τὴν καταλίπῃ τὸ θάρρος της. Ποσάκις ὁ
πατήρ της τῇ εἶχεν ἐπαναλάβῃ ὅτι ἐν τῷ
κινδύνῳ πιθανότητα σωτηρίας ἔχουσι οἱ
μέχρι τέλους παλαίοντες. Καὶ ἐβάλαιεν
ὑπόστηριζομένη ὑπὸ τῆς σκέψεως αὐ-
της, ὡς ἐάν ἢ χεῖρ τοῦ πατρός ἐκράτει
ἐτι τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἔσυρε.

Κτύπος ξηρότερος, βιαϊότερος τῶν ἄλ-
λων προσήλωσε τὴν Πετρίναν ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους κεκαλυμμένου ὑπὸ φλογῶν.
Ἦδη ὁ κεραυνὸς δὲν τὴν κατεδίωκε
πλέον, τὴν εἶχε προσθάσῃ, ἦτο ἐπ' αὐ-
τῆς. Ἐδέησε νὰ ἀναστειλῇ τὸν δρόμον
της, διότι προτιμότερον ἦτο νὰ κατα-
βραχῇ ἢ νὰ κατακεραυνωθῇ.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΔΕΝ ΕΙΣΞΥΡΕΙ Ν' ΑΡΙΘΜΗ.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἰσῆλθεν εἰς τι
ζαχαροπλαστεῖον κοράσιον, τὸ ὅποιον
ἐφαίνετο κατευχαραστημένον, διότι εἰς τὸ
πρόσωπόν του ἠκτινοῦδλει ἢ χαρά.

— Νά μου δώσετε δέκα λεπτῶν κα-
ραμέλες τῆς βανίλλιας καὶ εἴκοσι τῆς
σοκολάτας.

Ὁ ζαχαροπλάστης τὰς δίδει καὶ λέγει:
— Τριάντα λεπτά.

Τότε συνέβῃ ἐν παράδοξον πρᾶγμα.

Ἡ μικρὰ κόρη ἐκβάλλει ἀπὸ τὸ θυ-
λακίόν της ὅσα νικέλινα καὶ χάλκινα
νομίσματα εἶχε, καὶ τὰ θέτει εἰς τὴν
τράπεζαν.

— Εἶνε πολλά, κορίτσι μου, ἐγὼ θέλω
μονάχα τριάντα λεπτά.

Τότε ἢ μικρὰ λέγει κατακόκκινη:

— Πάρτε μόνος σας ὅσα πρέπει.

Ὅλοι ὅσοι ἦσαν εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον
ἐκυττάχθησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ
ἐξεκαρδίσθησαν εἰς τὰ γέλια. Ἦτο ὀλο-
φάνερνον ὅτι τὸ κοράσιον ἐκεῖνο δὲν εἶ-
ξευρε νὰ ἀριθμῇ καὶ δὲν εἴξευρε ποίαν
ἀξίαν εἶχον τὰ νικέλινα νομίσματα, οὔτε
ὅτι ἐν νόμισμα τῶν εἴκοσι λεπτῶν ἰσο-
δυναμεῖ με τέσσαρας πεντάρας.

ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΗ ΕΚΗΝΗ ΠΡΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Η ΑΗΔΩΝ } ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ
Ο ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ } ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ

[Τὰ δύο παιδιά εἶνε ἐπὶ τῆς σκηνῆς καθ' ἣν στιγμὴν εἰσέρχονται τὰ ἄλλα δύο, τὰ παριστάνογα τὴν ἀηδῶνα καὶ τὸν κορυδαλλόν.]

ΑΗΔΩΝ ("Ἐντρομος) Ἄ! Θεέ μου! βλέπω παιδιά, φοβοῦμαι! Λέγουν πως τὰ παιδιά πειράζουν τὰ πουλιά..

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ ('Οπισθοχωρῶν) Κ' ἐγὼ τρέμω!

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Ποῖος εἶν' ἐκεῖ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ ἐμβῆ μέσα; Ἄ! εἶνε πουλάκια. Ἐλάτε, πουλάκια, μὴ φοβεῖσθε! ἔλατε μέσα νὰ μας εἰπῆτε τὸ ὄνομά σας.

ΑΗΔΩΝ. Ἐγὼ εἶμαι Ἄηδων.
ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Κ' ἐγὼ Κορυδαλλός.

ΑΗΔΩΝ. Ἦλθαμε νὰ κτίσωμε τὴν φωλεάν μας.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Ἦλθεν ἡ Ἄνοιξις αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὰ πουλιά νὰ εἶνε εὐτυχημένα.

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Δὲν μοῦ λέτε, πουλάκια, ποῖος σας δίδει νὰ τρώγετε;

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Ἐχομε πτερὰ καὶ πετοῦμε καὶ εὐρίσκομεν τὴν τροφήν μας· ἔπειτα ἡμεῖς δὲν ζητοῦμεν καὶ πολλὰ πράγματα. Μία κάμψη, μία μύια, κανένα σκουλήκι μᾶς φθάνουν.

ΑΗΔΩΝ. Μία σταλαγματιὰ δροσιᾶς φθάνει νὰ δροισθοῦμε.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Θὰ στενοχωρεῖσθε ὁμως φοβερά μέσα εἰς τὰς φωλεάς σας.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Νὰ στενοχωροῦμεθα; Δὲν εἰξεύρομε τί θὰ εἰπῆ στενοχωρία. Ὅλον κελαδοῦμε, καὶ εἴμεθα εὐτυχεῖς.

ΑΗΔΩΝ. Ὁ ἀδελφός μου κελαδεῖ πρὶν γλυκοχαράξῃ καὶ εὐφραίνει εἰς τὰ χωράφια τὸν γεωργόν που ὀργώνει.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Ἡ ἀδελφή μου γλυκοκελαδεῖ τὴν νύκτα, κρυμμένη μέσα ἔς τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων.

ΑΗΔΩΝ. Κελαδοῦμεν, δὲν λησμονοῦμεν ὁμως καὶ τὰ μικρά μας τ' ἀγαπῶμεν καὶ τὰ περιποιούμεθα καὶ ὅσο μεγαλώνουν προσπαθοῦν νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὰ τραγοῦδια μας.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Τὴν ἡμέραν, μέσα ἀπὸ τὴν φωλεάν μου ἡμέραν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς, βλέπω τὰ ὠρατὰ ἄνθη που στολίζουν τὰ λιβάδια με χρώματα θαυμαστά.

ΑΗΔΩΝ. Τὴν νύκτα ὅταν ὑψῶνω πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰ μάτια μου βλέπω τὰ ἄστρα νὰ τρεμοσβύνουν εἰς τὸν γαλάζιον θόλον.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ μας· κελάδημα, ἄνθη, καὶ ὁ ἥλιος που ἀνατέλλει καὶ σκορπίζει τόσον φῶς καὶ τόσην ζωὴν εἰς τὴν Πλάσι.

ΑΗΔΩΝ. Κελάδημα καὶ ἄστρα... καὶ τὸ φεγγάρι που ταξιδεύει ἤσυχα ἔς τὸν οὐρανόν...

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Θὰ εἴμεθα πολὺ εὐτυχημένα πουλιά, ἂν δὲν ἦσαν εἰς τὸν κόσμον καὶ κακὰ παιδιά.

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Κακὰ παιδιά! καὶ τί σας κάμνουν;

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Θέλουν τὴν καταστροφήν μας.

ΑΗΔΩΝ. Αὐτὰ τὰ παιδιά εἶνε φοβεροὶ ἐχθροὶ μας. Ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπε πως ἀναβαίνουν εἰς τὰ δένδρα καὶ χωρὶς νὰ λυπηθοῦν τὴν μητέρα ἢ τὸν πατέρα που φωνάζουν με ἀταπεισίαν, ἀρπάζουν τὰ αὐτὰ ἢ τὰ μικρὰ καὶ κα-

Ἐτηκολούθησε τὴν πορείαν τῆς (Σελ. 65, στήλ. α')

τὰ στρέφουν τὴν εὐτυχίαν μιᾶς ὀλοκληροῦ οἰκογενείας.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ. Αὐτὰ τὰ παιδιά, τὰ ἄκαρδα καὶ ἄπονα, ποτὲ δὲν συλλογίζονται, φαίνεται, τί δάκρυα θὰ ἔχυνε ἡ μητέρα των, ἂν τὰ ἀρπάζε κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀγκάλῃ τῆς. Καὶ μόνον αὐτὸ ἂν ἐσυλλογίζονταν, δὲν θὰ ἔδειχναν τέτοιαν ἀσπλαγχνίαν.

ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Ἀλήθεια. Ἡ μητέρα, ἂν ἀργήσῃ πολὺ νὰ μας ἰδῇ, λέγει: ὦ, τί μελαγχολικὸν ποῦ εἶνε τὸ σπῆτι χωρὶς παιδιά! εἶνε σὰν φωλιά χωρὶς πουλιά.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ. Μὴ φοβεῖσθε λοιπόν, πουλάκια! ἡμεῖς δὲν θὰ σας πειράξωμε· ἡμεῖς θὰ σας ἀγαπῶμεν καὶ θὰ σας προστατεύωμεν· θέλωμεν νὰ εἴσθε εὐτυχημένα εἰς τὴν φωλεάν σας, ὅπως ἡμεῖς εἰς τὴν ἀγκάλῃν τῆς μητρός μας.

[Μίμησις]

ΛΙΜ.—ΕΙΜΑΡ.

ΜΕΓΑΛΟΦΡΟΣΥΝΗ ΜΑΥΡΟΥ ΣΚΛΑΒΟΥ

Εἰς μαῦρος σκλάβος, ὀνομαζόμενος Τόμ, κατάρθρωσε διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ τῆς πίστεώς του νὰ ἐλκύσῃ εἰς ἀνάτατον βαθμὸν τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ κυρίου του. Ὅτε δὲ ἐγένετο ἀνάγκη καὶ ἄλλων σκλάβων διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐκτεταμένων φυτειῶν, ὁ κύριός του ἔστειλε τὸν Τόμ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐπωλοῦντο οἱ σκλάβοι μετὰ τὴν παραγγελίαν ν' ἀγοράσῃ δώδεκα ῥωμαλέους σκλάβους, ἱκανοὺς πρὸς ἐργασίαν. Ὁ Τόμ ἠγόρασε δώδεκα νέους καὶ ἰσχυροὺς ἄνδρας, ὅτε τὸ βλέμμα του ἔπεσον ἐπὶ γέροντός τινος καὶ ἀσθενικοῦ μαύρου, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο εἰς μίαν ἄκραν. Ἡ θέα του ἐξέπληξε μεγαλῶς τὸν Τόμ, ὅστις σπεύσας πρὸς τὸν δουλέμπορον τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴν δώ-

σῇ δωρεάν τὸν γέροντα ἐκεῖνον, ὁ δὲ δουλέμπορος τὸν παρεχώρησε, διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὕρῃ ἀγοραστὴν δι' αὐτόν. Ὀλίγας ἐβδομάδας ἀφ' ὅτου οἱ σκλάβοι ἔφθασαν εἰς τὰ κτήματα τοῦ νέου κυρίου των, ὁ γέρον σκλάβος κατελήφθη ὑπὸ ἐπικινδύνου πυρετοῦ, θὰ ἀπέθνησκε δὲ χωρὶς ἄλλο, ἂν δὲν ἀνελάμβανε τὴν περιποίησίν του ὁ Τόμ, ὅστις ἐφρόντισε περὶ αὐτοῦ μετὰ μεγάλην ἀφοσίωσιν.

Ὁ κύριός του, ὅστις παρετήρησε τοῦτο, συνήντησεν ἡμέραν τινα τὸν Τόμ, ἐξερχόμενον ἐκ τῆς καλύβης τοῦ γέροντος μαύρου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε φέρῃ δροισιτικὸν ποτόν.

— Διατί φροντίζεις τόσον δι' αὐτὸν τὸν γέροντα, Τόμ; τὸν ἠρώτησε. Μήπως εἶνε πατέρας σου;

— Ὁχι, Μάσσα (Κύριε), ἀπήντησεν ὁ Τόμ. Δὲν εἶνε πατέρας μου.

— Εἶνε συγγενής σου;

— Ὁχι, Μάσσα, δὲν εἶνε οὔτε συγγενής μου.

— Εἶνε φίλος σου λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ κύριος μετ' ἐνδιαφέρον αὐξάνον ὀλονέν.

— Ὁχι, Μάσσα, δὲν εἶνε φίλος μου.

— Τί εἶνε τότε καὶ φροντίζεις τόσον δι' αὐτόν.

— Εἶνε ἐχθρός μου.

— Ἐχθρός σου!

— Ναι, ἐχθρός μου, Μάσσα· αὐτός με ἀρπάζε, ὅταν ἦμουν μικρὸ παιδί, ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου καὶ με ἐπούλησε εἰς τοὺς ἄσπρους ἀνθρώπους σκλάβων.

Ἄλλὰ εἰς τὸ βιβλίον ποῦ μου ἐχάρισες ἐδιάβασα: «Ἄν πεινᾷ ὁ ἐχθρός σου, δός του νὰ φάγῃ, ἂν διψᾷ δός του νὰ πῆ.»

(Ἐκ τῆς Γερμανικῆς)

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ Ἀλέκος εἶνε μαθητῆς τῆς τετάρτης τάξεως τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Ὁ διδάσκαλος πού τους παραδίδει Φυσικὴν Ἱστορίαν, τοὺς εἶπε νὰ λύσουν τὸ ἐξῆς αἰνίγμα:

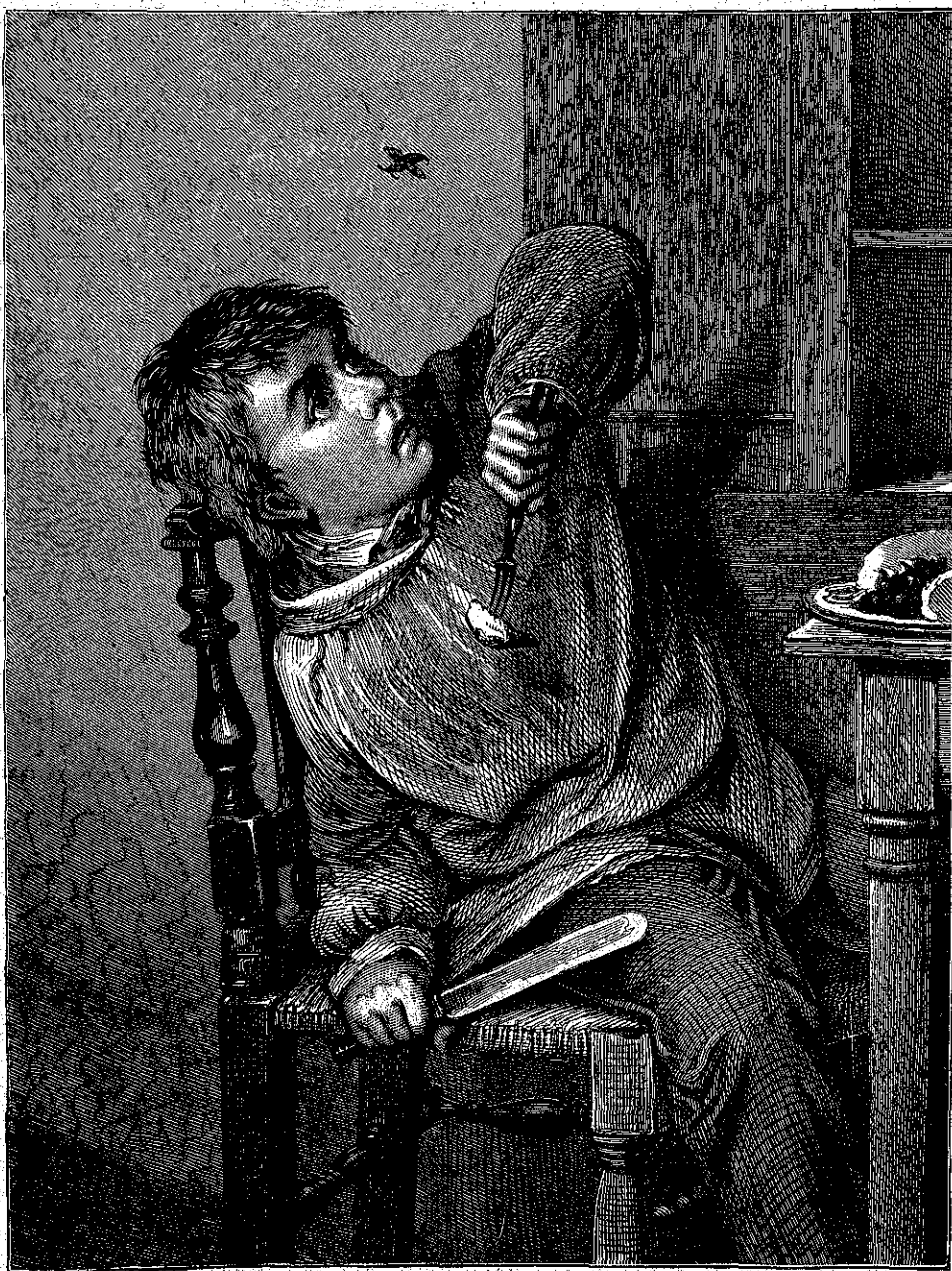
«Εἶμαι ἕνας μικρὸς σραπιώτης μετὰ φαρμακερὰ λόγχη καθ' ἡμέραν τραγουδῶ καὶ πηγαινῶ ἔς τὰ χωράφια· μονάχα τὸν χειμῶνα μένω ἔς τὸν στρατώναν· τὸ καλοκαίρι κυριεύω λουλουδένια φρούρια, ἐμβαίνω μέσα καὶ παίρνω τὸ καλλίτερό που εὐρω, ἔπειτα γυρνῶ ἔς τὸν στρατόνά μου, κτίζω τοίχους καὶ δωμάτια καὶ τα γεμίζω σὰν καλὴ καὶ σοφὴ οἰκοκυρά. Ἄν ἐδοῦλευαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὅπως ἐγὼ, δὲν θὰ ἐβλέπαμε ἐπαίτας ἔς τὸν δρόμον.»

Ὁ Ἀλέκος ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἐκάθισε νὰ φάγῃ. Ἄλλὰ ἦτο συλλογισμένος· ὁ νοῦς του ἦτο εἰς τὸ αἰνίγμα τοῦ διδασκάλου· ἤθελε νὰ το εὕρῃ μόνος του· δὲν ὀμοιάζε μετὰ κατὶ παιδιά που στολίζονται μετὰ ξένα πτερὰ. Τί νὰ εἶνε; ἔλεγε. Τί νὰ εἶνε;

Ἐξαφνα κατὶ ἤρχισε νὰ βομβῆ ἔς τὸ δωμάτιόν καὶ ὁ Ἀλέκος εἶδε μίαν μέλισσαν. Ὄφ! τί ἤρχετο καὶ αὐτὴ νὰ κάμῃ τώρα; δὲν τὸν ἄφινε νὰ φάγῃ ψυχά, δὲν τὸν ἄφινε πρὸ πάντων νὰ λύσῃ τὸ αἰνίγμα του!

Ὁ Ἀλέκος μετὰ τὸ μαχαίρι ἔς τὸ ἕνα χερί καὶ μετὰ τὸ περοῦνι ἔς τὸ ἄλλο ἀπεφάσισε νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ τὸ φαγεῖ του καὶ τὸ πετόν του.

Ἄλλ' ἡ μέλισσα δὲν εἶχε κακὰς διαθέσεις. Τὸ φαγεῖτόν τοῦ Ἀλέκου δὲν τὸ ἤθελε· αὐτὴ τρέφεται μετὰ τὸν γλυκὺν χυμὸν τῶν λουλουδιῶν· δὲν ἔχει ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ ψιτὰ, οὔτε ἀπὸ βραστά. Καὶ οὔτε νὰ κεντήσῃ δὲν εἶχεν ὀρεξίν. Ἐκαμε λοιπὸν μερικὸς γύρους καὶ ἔφυγε μετὰ τὸν ἴδιον βόμβον που ἔκαμε ὅταν ἦλθε.

— Ἄ! εἶπε μετὰ εὐχαρίστησιν ὅταν ἔφυγε ἡ μέλισσα.
— Ἄ! εἶπε ἄλλη μιά φορά, ὡς νὰ τοῦ ἔφυγε καὶ ἕνα ἄλλο βάρος ἀπὸ τὸ στήθος του. Νὰ τὸ αἰνίγμα μου!

Καὶ βέβαια, εἶπε ἔπειτα ἀπ' ὀλίγο· αὐτὸ εἶνε φαρμακερὰ λόγχη εἶνε τὸ κεντρί τῆς· τὸ πρᾶγμα που ἀρπάζει ἀπὸ τὰ λουλούδια εἶνε ὁ χυμός. Ἐκεῖνο που βάζει εἰς τὰ δωμάτια τῆς εἶνε τὸ μέλι. Τὸ εὐρήκα!

Ὁ Ἀλέκος ἔχει καλὴ καρδιά· ἅμα τοῦ κάμνει κανεὶς καλόν, δὲν το λησμονεῖ· ἐλησμονήσῃ λοιπὸν τὴν δυσαρέσκειάν πού του ἐπροξένησεν ἡ μέλισσα καὶ εἶπε μετὰ εὐγνωμοσύνην:

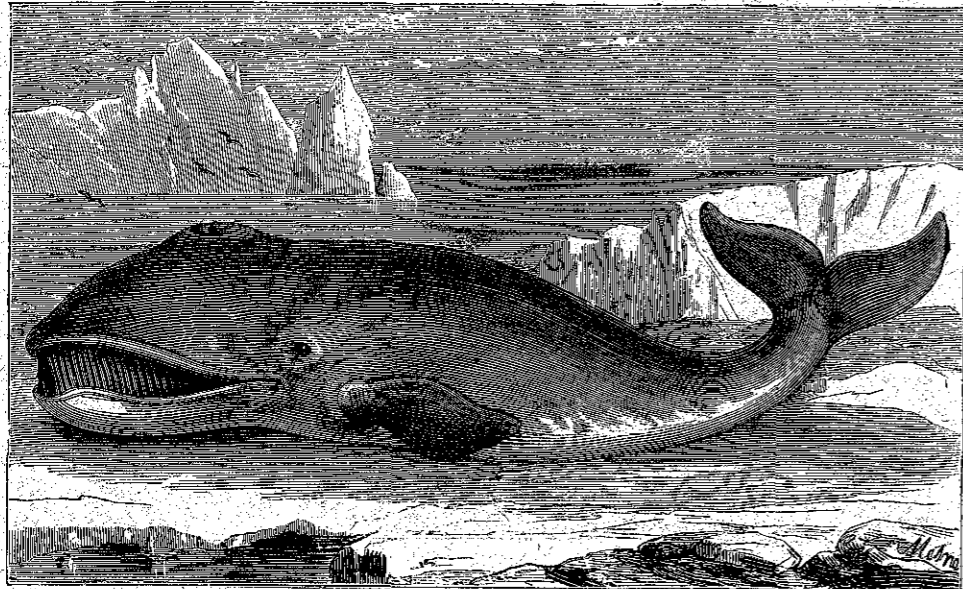
— Ἡ καίμενή! σὰν νὰ ἤξευρέ πως μ' ἐπαίδευσεν τὸ αἰνίγμα καὶ ἦλθε καὶ μου ἔφερε μόνη τῆς τὴν λύσιν.

Η ΦΑΛΑΙΝΑ

Η φάλαινα είναι το μεγαλύτερον ζώον του κόσμου. Έχει μήκος 20 έως 30 μέτρων και βάρος ίσοδυναμούν προς το βάρος 30 ελεφάντων και εκατόν πενήντα βοών. Το στόμα της είναι τόσον πελώριον ώστε εις άνθρωπος δύναται να περιφέρεται άνετως εντός αυτού. Η γλώσσά της έχει δύο μέτρα πλάτος και τέσσαρα μήκος. Οι όφθαλμοί της τούναντιον είναι δυσαναλόγως μικροί, σχεδόν ίσοι προς τους όφθαλμούς βοός και τὰ ὠτά της εἶνε μικρά και μόλις διακρίνονται· τούτο δὲ ἀποδεικνύει ὅτι αἱ δύο αὐτα αἰσθήσεις δὲν ἔχουσι μεγάλην σπουδαιότητα διὰ τὴν φάλαιναν. Πολὺ εὐαίσθητον ὁμως εἶνε τὸ δέρμα αὐτῆς.

Τὸ σῶμά της εἶνε κατάλληλον διὰ τὸν ἐντὸς τῆς θαλάσσης βίον, πρὸ πάντων διότι δύναται νὰ διασχίῃ τὸν Ὠκεανόν.

Η κεφαλή συνδέεται ἀμέσως με τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον μέχρι τέλους σχεδὸν ἔχει τὸ ἴδιον πάχος, μόνον δ' εἰς τὸ

Φάλαινα.

ἄκρον λεπτύνεται και ἀπολήγει εἰς οὐρανὸν πλατεῖαν, βαθέως χωρισμένην· εἶνε δὲ αὐτὴ τόσον ἰσχυρὰ ὥστε δι' ἐνὸς κτυπήματος αὐτῆς δύναται ἡ φάλαινα νὰ συντρίψῃ λέμβον. Διὰ τῆς οὐρᾶς αὐτῆς κολυμβᾷ και κινεῖται πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἐν ᾧ τὰ ὄγκωδῆ και πλατεῖα πτερύγια, τὰ ὁποῖα ἔχει εἰς τὴν κοιλίαν χρησιμεύουν εἰς τὸ νὰ διατηρῶσι τὸ σῶμά της ἐν ἰσορροπία.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, εἰς τὸ μέσον ἔχει δύο ὄπας ἀντι βίνων διὰ τῶν ὁποίων ἀναπνέει· ἡ φάλαινα ἔχει πνεύμονας ὅπως τὰ χερσαῖα ζῶα· κάθε δέκα ἢ δεκαπέντε λεπτὰ ἀναβαίνει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ. Ἀναφυσᾷ πρὸς τὰ ἔξω τὸ ὕδωρ με πολλὴν δύνα-

μιν, σχηματίζει δὲ τούτο στήλην ὑψηλὴν ἕως ἑπτὰ μέτρα. Ὁ ἐκ τούτου προξενούμενος θόρυθος ἀκούεται εἰς ἀποστασίον μᾶς ὥρας και πλέον.

Τροφὴ τοῦ πελωρίου τούτου κήτους εἶνε καρκίνοι και ἀστακοί και σπηλαί και ὀκταπόδια, ἀρπάζει δὲ αὐτὰ διὰ τοῦ κάτω χεῖλος. Μεγάλα ζῶα δὲν δύναται νὰ φάγῃ ἡ φάλαινα, διότι ὁ φάρυγξ της ἔχει πλάτος ὄχι περισσότερον ἐνὸς γρόνθου. Οὐδὲ νὰ δαγκάσῃ δὲν δύναται διότι δὲν ἔχει ὀδόντας· ἀντὶ αὐτῶν ἔχει ὑπὲρ τριακόσια κεράτινα ἐλάσματα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι μέγεθος συνήθους σανίδος. Κρέμονται ἀπὸ τὴν ἄνω σιαγόνα εἰς δύο σειράς· πρὸς τὰ κάτω δὲ εἶνε ἐσχισμένα εἰς πολὺ λεπτάς ἴνας. Ἐντὸς τούτων συλλαμβάνονται τὰ μαλάκια, τὰ ὁποῖα εἰσέρχονται εἰς τὸ στόμα της, καταπίνει αὐτὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον και τρέφεται.

Ἡ φάλαινα ζῆ εἰς τὰς θαλάσσας τῆς κατεφυγμένης ζώνης. Ἐκαστον δὲ ἔτος πλέουσι πολλὰ πλοῖα ἐκεῖ πρὸς ἀλιεῖαν τῶν φαλαινῶν. Ἡ ἀλιεῖα αὐτὴ διενεργεῖται κυρίως ὑπὸ τῶν Νορβηγῶν. Ἀλ-

τῶν διαφόρων αὐτοῦ μερῶν. Ἡ φάλαινα ὑπὸ τὸ δέρμα της ἔχει παχύτατον στρώμα λίπους, τὸ ὁποῖον βράζειται και εἰς αὐτὸ κατασκευάζεται ἰχθυέλαιον. Ἡ δυσωδία ἢ ὁποῖα ἐκπέμπεται εἰς τὰ ἐργαστάσια ἐκεῖνα εἶνε ἀνυπόφορος. Ἐκ τῶν ἐλασμάτων τῆς φαλαίνης κατασκευάζονται παντὸς εἶδους πράγματα, ράβδοι, λαβαὶ ἀλεξιβροχιῶν, κτλ.

Αἱ φάλαιναί γίνονται ὀλογὸν σπανιότεραι, ἐνεκα τῆς ἀκαταπαύστου ἀλιείας τὴν ὁποίαν ἐνεργοῦσιν οἱ φαλαινοθῆραι, παρακινούμενοι ἀπὸ τὸ σημαντικὸν κέρδος, διότι ἡ ἀξία μιᾶς φαλαίνης ἴδύναται ν' ἀνέλθῃ εἰς 30 — 40 χιλιάδας δραχμῶν και πλέον.

ΦΙΛΟΧΩΡΙΟΣ

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟΥ (Ῥωσικὸν διήγημα)

Ἐκεῖ πέραν, ὀπισθεν τῶν πρασίνων λόφων, ὀπισθεν τῶν ὄρεων και τῶν κοιλάδων, πέραν τῶν ποταμῶν και τῶν βυακίων, εἰς τὴν χώραν τὴν καλουμένην Φινλανδίαν κεῖται χωρίδιον ἔχον ἑκατοντάδας τινὰς κατοίκων, εἰς τὸ χωρίδιον δὲ τούτο εὐρίσκεται οἰκίσκος τοῦ ὁποῖου τὸ παράθυρον εἶνε τῶσον μικρόν, ὥστε ὅταν τὸ μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον κατοικεῖ τὴν οἰκίαν, βάλλῃ εἰς τὸ παράθυρον τὴν στρογγύλην μετὴν οὐλὴν κόμην κεφαλῆν του, τὴν γεμίζει ὀλόκληρον.

Ἄλλοτε ὁ οἰκίσκος εἶχε καπνοδόχην ἐκ τούβλων, ὑψομένην ὑπεράνω τῆς στέγης· οἱ τοῖχοι ἦσαν βαμμένοι κόκκινον, χαριτωμένους δὲ φράκτες περιεκύκλων τὸν οἰκίσκον και τὸν μικρὸν κῆπον, ὅστις συνεκοινωνεῖ μετ' αὐτοῦ· ἀλλὰ τώρα ὅλα μαρτυροῦν δυστυχίαν και ἀθλιότητα· ὁ καπνὸς ἐξέρχεται ἐκ τῆς στέγης δι' ὅπῃς

τινος· ἡ βροχὴ ἐξέβαφε τοὺς τοίχους, ὁ δὲ φράκτες κεῖται κατὰ γῆς ἐγκαταλειμμένος και οὐδεὶς τὸν ἀνεγείρει.

Διότι οἱ κατοικοῦντες τὸν οἰκίσκον εἶνε γέρον τῆς στρατιότης και ἡ σύζυγός του, ὁμοίως γραῖα, και ὁ μικρὸς τῶν ἐγγονῶν ὁστις ὀνομάζεται Ματῆς, δηλαδὴ Ματθαῖος ὅπως και ὁ πάππος του.

Ὅταν κανεὶς εἶνε γέρον δὲν ἔχει πλέον τὴν δύναμιν νὰ ἐργασθῇ και ὅταν εἶνε πολὺ μικρὸς δὲν τὴν ἔχει ἀκόμη. Ὁ γέραιός, ἡ σύζυγός του και τὸ παιδάκι θ' ἀπέθνησκον χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὴν πείναν, ἂν ὁ γέρον Ματθαῖος, ἂν και τυφλός, δὲν ἐπιδιώρθωνε δίχτυα ἀλιέων, ἂν ἡ γραῖα Βριτζ δὲν κατεσκεύαζε σάρωθρα και ἂν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἢ

ἐνορία δὲν τοῖς εἶδιδε κανὲν σακκίον ἀλεύρου διὰ νὰ ζυμῶνουν ψωμί.

Πρὸ τινῶν ἐτῶν, δὲν εἶχον ἀνάγκην τῆς βοήθειας αὐτῆς, διότι ὁ πατὴρ και ἡ μήτηρ τοῦ Ματῆ ἔζων ἀκόμη ἦσαν νεαροί και δραστήριοι και οἱ δύο και διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἔζων ἀνέτως· ἀλλ' ἡ δυστυχία ἐπέηλθε.

Πρῶταν τινὰ κυριακῆς, ἐν ᾧ τὸ πλοῖάριον μετέφερε τοὺς κατοίκους τοῦ χωριδίου εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τῆς λίμνης, ἐξέσπασε φοβερὰ τρικυμία· τὸ πλοῖάριον ἀνεποδογυρίσθη, ὁ δὲ πατὴρ και ἡ μήτηρ τοῦ Ματῆ ὡς και πολλοὶ ἄλλοι ἐτάφησαν εἰς τὰ νερά τῆς λίμνης.

Ὁ γέρον και ἡ γραῖα εἶχον μείνη εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ μὲν γέρον διότι ἦτο τυφλός, ἡ δὲ γραῖα διὰ νὰ περιποιηθῇ τὸν μικρὸν ἐγγονὸν της κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς μητρός του.

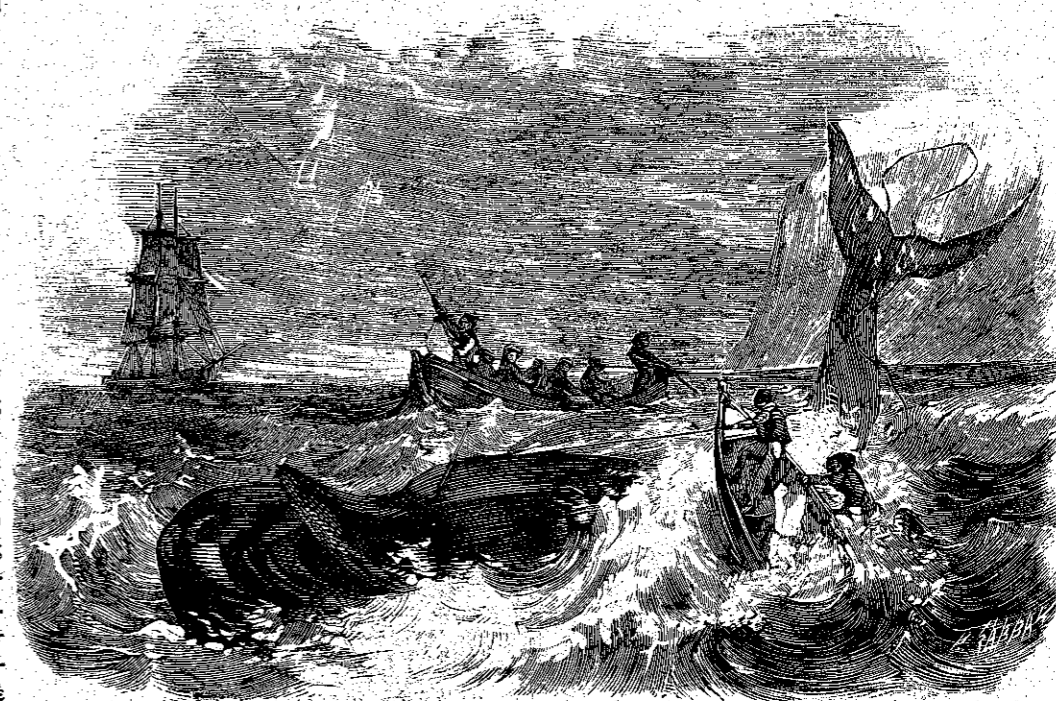
Ὁ ἦχος λοιπὸν τῶν κωδῶνων, ὁ ὁποῖος διήρχετο ὑπεράνω τῆς λίμνης ὅπως ἀναγγεῖλη τὴν θεῖαν λειτουργίαν ἀνήγγειλε συγχρόνως τὴν ἀναχώρησιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου τῶν ψυχῶν, τὰς ὁποίας τόσον αἰφνιδίως προσεκάλεῖ εἰς ἑαυτὸν ὁ Πλάστη.

Οἱ δύο δυστυχεῖς γέροντες ἔμειναν λοιπὸν μόνοι εἰς τὸν οἰκίσκον, μετὴν λύτην των, τὴν πτωχίαν των και τὸν μικρὸν τῶν ἐγγονῶν. Οὗτος ἦτο παχουλὸς και κόκκινος ὡς μῆλον, εἶχεν ὠραίους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς και κόμην ξανθὴν ὡς χρυσὴν· ἀλλ' ὁ χρυσὸς οὗτος ἦτο ὁ μόνος ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου ἐκεῖνου. Ἡ ζωηρὰ δὲ μορφή αὐτοῦ ἦτο πάντοτε εἰς τὸ παράθυρον, ἂν συνέβαινε τι ἄξιον λόγου εἰς τὸν δρόμον.

Ὅποιον ὦραν και ἂν διήρχεσθε ἀπ' ἐκεῖ, θὰ ἐβλέπατε χωρὶς ἄλλο τὸν οἰκίσκον. Ἄν διήρχεσθε ὀμιχλώδη τινὰ φθινοπωρινὴν ἑσπέραν, θὰ ἐβλέπατε τὸ πῦρ, τὸ πτωχικὸν πῦρ νὰ λάμπῃ ἐντὸς τοῦ πτωχικοῦ δωματίου και εἰς τὴν λάμπην ἐκείνην θὰ διεκρίνατε τὸν τυφλὸν γέροντα νὰ ἐπιδιορθῶνῃ δίχτυα, τὴν γραῖαν Βριτζ νὰ ἀναγινώσκῃ τὸ Εὐαγγέλιον ὅπως ρίψῃ ὀλίγον θεῖον φῶς εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ δυστυχούς Ματθαίου, ὁ ὁποῖος ἔμεινε ἐστερημένος τοῦ γήϊνου φωτός. Ὁ Ματῆς, καθήμενος κατὰ γῆς, ἀπέναντι τοῦ πυρὸς και ἔχων τὴν γάταν πλησίον του, ἤκουεν εὐλαδῶς, ὡς εἴαν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅσα ἀνεγίνωσκεν ἢ

μάμμη του. Ἄλλ' ὁ ὕπνος δὲν ἐβράδυνε νὰ καταβῇ εἰς τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς του, ἡ δὲ μικρὰ οὐλὴ κεφαλῆς, ἀφ' οὗ ἔκλινεν ἐπ' ὀλίγον δεξιά και ἀριστερὰ ἐστηρίζετο τέλος ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μάμμης.

Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τὴν σκηνὴν αὐτὴν θὰ καταπτέυετε ἐκ τῆς ὁδοῦ καθήμενοι ἐντὸς τῆς πολυτέλεστατης ἀμάξης, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ αἰσθανθῆτε χαρὰν βλέποντες εἰς τὸ πτωχικὸν δωματίον· θὰ ἐλέγετε δὲ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦσαν εὐτυχεῖς, διότι εἰς τὸ πτω-

Ἀλιεῖα φαλαίνης.

χικὸν ἐκεῖνο καλυδῶσπιτον εὐρίσκετο ἢ ἀφοσίωσις και ἡ ἀθωότης. Ἐκεῖ ἦτο ἡ ἀπλότης τῆς καρδίας ἢ ὁποῖα ἰατρεὺς τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς· ἐκεῖ ἦτο ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις ἢ ὁποῖα καταπραίνει ὅλα τὰ βάσανα τῆς ζωῆς. Τοιοῦτος πτωχικὸς οἰκίσκος εἶνε πλοῦσιος, μετ' ὅλην τὴν γυμνότητα και ὁ θησαυρὸς τὸν ὁποῖον ἐγκλείει εἶνε πολυτιμότερος ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς μεγάρων.

[Ἔπεται συνέχεια] ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Ἐλα, Χαρίκλεια, νὰ μοιλασθῆς και σὺ.
- Ὁχι, δὲν θέλω.
- Διατί δὲν θέλεις;
- Ἔτσι δὲν μ' ἀρέσει νὰ ἔγῃ ἔξαφνα ἕνα παιδάκι ἀπὸ τὸ μπράσο μου...
- Πῶς νὰ βρῇ παιδάκι; μὴ λέγεις, ἀνοήσιες!
- Δὲν εἶδα ἐγὼ τάχα ἔταν μοιλιάζουν τὲς τριανταφυλλίαι, ποῦ βγαίνει μιὰ ἄλλη τριανταφυλλία;

Ἐστῆλθ' ἐκ τοῦ Ἀγριολοῦλουδου Ἀθηνῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Τὰ ἀστεία παροράματα ἐκ τῶν ὁποίων τρία ἐπροτάθησαν εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις τοῦ βου φύλλου, Ἀγριολοῦλουδου ἔσονται ἀπομίμησις τῶν τυπογραφικῶν λαθῶν εἰς τὰ ὁποῖα συχνότατα περιπίπτουν οἱ στοιχειοθέται ἐν ἀγνοίᾳ τῶν. Ἡ λύσις τῶν συνίσταται εἰς τὴν εὑρεσιν τῆς ἀρχικῆς και λογικῆς ἐννοίας τῆς φράσεως, ἣτις προτείνεται παραμεμορφωμένη διὰ τῆς παραλλαγῆς μιᾶς ἢ πλειοτέρων λέξεων ἢ και στοιχείων τινῶν μόνον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μεταβάλλεται ἡ ἐννοια.

Πολὺ και ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω τὸν κालὸν σας διδάσκαλον, *Λιδὸν τοῦ Παρρασοῦ*.

Ἡ πρότασις σου περὶ ἰδρύσεως ταμείου συνεισφορῶν τῶν συνδρομητῶν μου διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ τελεσθῶσιν Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας εἶνε ἀξιόπαινος· ἀτυχῶς ἔμωσ δὲν δύναμαι νὰ τὴν υἰοθετήσω, διότι εἰς τὴν τῶσθην μου ἐργασίαν, ἢ ὁποῖα εἰς πολλοὺς κόπους και ἀγρυπνίας με ὑποβάλλει, θὰ προστεθῇ και ἄλλη τὴν ὁποίαν δὲν ἔχω τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον νὰ διεξαγάγω. Τούτο ὁμως δὲν ἐμποδίζει τοὺς Ἑλληνοπαῖδας νὰ συνεισφέρουν τὸν ὀβολὸν των εἰς τὴν κεντρικὴν ἐπιτροπὴν, καθὼς και ὀφείλουσιν νὰ το πράξουν.

Πολὺ καλά τὴν εἶχες ἀντιγράψῃ τὴν διπρόσωπον εἰκόνα, Ἀγριολοῦλουδου Ἀθηνῶν Ἐπιγες τέλος εἰς τὸ σχολεῖον; Πόσον καιρὸν σ' ἔκαμε νὰ χάσῃ αὐτὴ ἡ διαρά! Ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιμελείας σου εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀπόλειαν.

Ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἤρесе πολὺ, Ἀρυσόμαλ-*Le Πειρατά*, ἡ φιλοσοφία σου ὁμως ὄχι. Δὲν εὐρίσκειται, λέγεις, ἡ εὐτυχία εἰς τὴν γῆν; Αὐτὰ εἶνε ρομαντικαὶ φρασσεολογίαι. Τί εἶνε λοιπὸν νὰ εὐρίσκειται κανεὶς μεταξὺ ὄντων τὰ ὁποῖα ἀγαπᾷ και ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀταγαπάται; Τί εἶνε ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος; ἡ ἐκπλήρωσις ἐνὸς ευγενούς πόθου;

Ὁ ἄριστος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων θὰ διαρκέσῃ μέχρι τέλους Ἀπριλίου, ἦτοι μέχρι τοῦ 17ου φύλλου, Ἀγριολοῦλουδου θεματολόγος. Σὺ μετὸ βιολί, ἢ Ὠραία Ἀνθοδέμη μετὸ κλειδο-

κύβηλον θά κάμνετε θραύας συναυλίας, ύποθέτω, και θά διέγχεσθε εύτυχεῖς συγγάς.

Ένα γλυκό φίλκι, Δοκτοράρδε Δεωίδα, και θερμά συγχαρητήρια διά τή γενέθλιά σου.

Είσαι τώρα έντελώς καλά, Γέφυρα τής Α-λαμάνας; Είμαι πολύ εύτυχης διότι τόσοσ σου ήρσαν οι δύο τόμοι τοῦ 1885. Και ποῖοι δέν θά σου άρέσουν, άμα τους διαβάσης βλους!

Μ' άρέσει τὸ ψευδώνυμον σου, Μαρτεῖον τῶν Δελφῶν μή το άλλάξῃς.

Είμαι βεβαία, Κολοσσέ τής Ρόδου, ὅτι οἱ οἱ τόμοι μου θά σου άρέσουν ὅσον σου ήρσαν οἱ τοῦ 1889, ἐκ τής αναγνώσεως τῶν ὁποίων τόσοσ εἶσαι καταγοητευμένος.

Αἱ ἐπιστολαί σου με θέλγουν πάντοτε, Ορει-ροπολῶν Έρμηῖτα, ὥστε ἡ μακρά σιγή σου δέν ἦτο δυνατόν νά μοι εἶνε εύρεστος. Άλλον τινα διαγωνισμόν θά προτείνω βεβαίως μετ' οὐ πολῦ.

Άλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις στείλε μου, φί-λη Μαρία Β. Ηλιάδου. Αὐτὸ τὸ ἐλλιποσύμ-φωδὸν τὸ ἔχω δημοσιεύσει.

Έκ τῶν ἐξ προτεινόμενων ψευδωνύμων αὐτὸ προτίμησον, Κοιτοροβιδούλη, και γράψε μου συγχά τώρα που ήρχισες. Εἰς τήν καλήν σου μητέρα και τήν θεάν Κορίνναν τὰ σέβη μου.

Πλέον ευχάριστον εἶδησιν δέν ἤδυνασο νά μοι ἀναγγείλῃς. Ίθακήσις Μέντωρ. Έπὶ τὰ ἄριστα και ἐν λίαν καλῶς εἰς τὰς γειμερινὰς σου ἐξε-τάσεις! φαντάζομαι τήν χαρὰν τῶν γονέων σου τοῦς ὁποίους οὕτω καθιστᾷς εύτυχεῖς και ὑπε-ρφάνους.

Τὰ φύλλα σου στέλλονται τακτικά, Έσπερε, ὅπως εἰς βλους τοῦς συνδρομητὰς. Κάμε προσε-κτικὸν τὸν γραμματοκομιστὴν νά σου τα φέρῃ. Στέλλε μου λοιπὸν πνευματικὰς ἀσκήσεις, φιτάτῃ Έλις Κ. Αναστασιάδου, και θά δη-μοσιεύονται αἱ ἐγκριόμεναι. Εἰς τήν Νίτσαν εύχομαι περαστικά.

Η πρόθυμία σου, Πετρίτα, ὅπως ἀποστείλῃς συνεισφορὰν ὑπὲρ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Άχιλλέως Παράσχου εἶνε ἀξία ἐ-παινοῦ και μαρτυρεῖ ὅτι τιμὰς τήν ποιήσιν τήν ἀληθῶς τιμῶσαν τήν Πατρίδα· ἀλλ' ἐγώ, ἐνεκ τῶν τόσοσ μου ασχολιῶν δέν ἤνοιξα κατάλογον εἰσφορῶν πρὸς τοῦτο, ὥστε τήν δραχμὴν σου θά δώσω εἰς τήν ὑφισταμένην ἤδη ἐπιτροπήν.

Όσοι φίλοι μου θέλουν νά προσέλθουν ἀρωγοὶ εἰς οικογένειαν ἀξίαν πολλῆς, πολλῆς εὐσπαλγ-χίας, ὅσοι θέλουν ἡ εύεργεσία των ἔστω και μι-κρά, νά πιάσῃ τόπον, ἐκ βοηθήσουσαν μίαν οἰκο-γένειαν ἐνδεεστάτην, εύρισκόμενην εἰς τήν ὁδὸν Σουλίου ἀρ. 7. Η Έλευσινιάς Παρθένος περι-γράφει θλιβερώτατα τήν κατάστασιν τής δυστυ-χοῦς οικογενείας. Αἱ, μικροὶ μου φίλοι, ἡ εύε-ργεσία δέν ἔχει ἀνάγκην ἡλικίας, συμβιβάζεται πολὺ καλά με τήν ἡλικίαν σας· ἴσως μάλιστα ἔχει και περισσότερὰν χάριν ἐκτελουμένη ἀπὸ χεῖρα παιδικήν. Ό,τι θέλει ἕκαστος και ἕκαστη νά στείλῃ, ἔς το διευθύνῃ ἀπ' εύθείας εἰς τήν ὁδὸν Σουλίου, ἀριθ. 7.

Πολύ, πολύ ευχαριστήθησιν ἀπὸ τήν ἐπιστολήν σου, νέα μου φίλη, Αἰλή Λογιωτάτου. Πόσον ὠραία μου γράφεις ὅτι εἶσαι ευχαριστημένη μα-ζί μου. Εἶνε δυνατόν νά μὴ ἀγαπῶ τόσοσ καλήν κόρην; Ένωῶ νά μου γράψῃς τακτικά.

Λαμπρά ἦσαν τὰ πεπεσμένα ἄνηθ σου, Καρ-δερίνα, και σ' εύχαριστῶ πολὺ. Τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἐφάνη ὡσαν γλυκὸ κελδάημα τής ὁμονύ-μου σου. Θέλει και ἐρώτημα ὅτι ἡ νέα φίλη πού μου συνιστᾷς θά γίνῃ δεκτὴ μετὰ χαρὰς και θά θεωρηθῇ μία ἀπὸ τὰς ἀρίστους φίλας μου;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 4 Μαρτίου ε. ε.

188. Στοχειόγραφος.

Άν τὸ σῶμα τής μητρός μου περικόψῃς, Θά προβάλλῃ λευκοτάτη ἡ ἐμὴ ὄψις.

186. Στοχειόγραφος.

Ρῆτωρ τίς εἶμαι εύλωττος ἐκ τῶν πολῶ ἀρχαίων· Άν κόψῃς ἕνα πόδι μου, τήν λύσιν ἔχεις πλέον.

187. Αἴνεγμα.

Εἰς τήν χεῖρά σου ὑπάρχω, ὄχι ὁμως εἰς τὸν πόδα, Μακρὰν φεύγω ἀπ' τὰ ἄ, ἀναφανίνομαι ἔκ τὰ ῥόδα.

188. Μωσαϊκόν.

Ό Άλφειός, ὁ Άχιλλεύς, ὁ Πύθων, ὁ Κριτίας, ὁ Τικινός ὁ ποταμός, και ὁ γλύπτης ὁ Φειδίας, Προθύμως τὰ συστατικά σοι δίδουν, ἐάν θέλῃς Συζύγου αυτοκράτορος τὸ ὄνομα νά εὕρῃς.

189. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον και τὸ ἔσχατόν το δίδει ἡ Παλλάς, Ὁ δὲ σταυρός μου ποταμός· τὸν ἔχει ἡ Έλλάς· Όταν φανῇ τὸ δεύτερον, ἡ φύσις ὅλη ἀναθεῖ. Τὸ τρίτον μου εἰς τοὺς θεοὺς πρέπει νά ζητηθῇ. Τὸ τέτατον εἶνε βασιλεὺς ἀρχαίος τῶν Θρακῶν, και κάμνει με τὸ ἔκτον μου ῥόμβον κανονικόν.

190. Ἀστήρ.

Νάντικα κατασταθῶν οἱ σταυ-ροὶ διά γραμμάτων οὕτως ὥσε ὀριζοντίως ἀναγινώσκε-ται πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους, καθέτως τὸ ὄνομα νήσου τής Έλλάδος και διαγωνίως τὸ ὄνομα εὐρω-παϊκοῦ κράτους και πόλεως τής Εὐρώπης.

191. Σταυρός.

Διά τῶν γραμμάτων ΑΑΙΙΚΚΑΜΟΟΠΡΞΣ σχηματίσων σταυρὸν ἐκ τῶν ὀνομάτων ἀρχαίου ποιητοῦ και ἀρχαίου βασιλέως ἀποστελούμενον.

192. Κλειμακωτόν.

Νάντικα κατασταθῶν οἱ σταυ-ροὶ διά γραμμάτων οὕτως ὥστε εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα ζώου, εἰς τὸ ἀριστε-ρόν πόλις τής Έλλάδος, εἰς τήν κατωτάτην βαθμίδα ὄ-νομα ἐθνικόν, εἰς τήν δευ-τέραν ὄνομα γυναικός και εἰς τήν ἀνωτάτην μέτρον μήκους.

193. Παύγιον.

Νά ἀναγνωσθῇ ἡ κάτωθι ἐπιγραφή: Η Α Ε Ρ Σ Τ Η Ε Π Μ Σ Τ Ο Θ Ν Ε Σ Ρ Ι Ε Ι Ο Θ Ο Δ Ω Α Τ Ρ Ι Θ Σ Ν Α Ε Ε

194-196. Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

- 1. Μεγάλῃ ἀμυθῇ σπουδαίως προσήκει. 2. Μόνος ὁ Θεός βασιλεύει ἀσφαλῶς. 3. Κάστωρ και Πολυδευκὴς ἀδελφικῆς ἀγάπης αἰώνιον παράδειγμα.

197-198. Μεταμορφώσεις.

- 1. Ἡ γλῶσσά σου διά 10 μεταμορφ. νά γίνῃ πάρος. 2. Ὁ σίτος δι' 7 μεταμορφ. νά γίνῃ ἄρτος.

199-202. Περιφράσεις.

- Ποῖα εἶνε τὰ διά τῶν κάτωθι περιφράσεων δηλούμενα κύρια ὀνόματα; 1. Ἡ βασίλισσα τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγου. 2. Ἡ πατρίς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. 3. Ὁ νομοθέτης τῶν Έβραίων. 4. Αἱ λευκαὶ χῶραι.

203. Αἰπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα κριτοῦ τοῦ Ἄδου, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα θεοῦ.

204. Τριπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεᾶς, τὰ τρίτα ὄνομα Έ-ληνικῆς νήσου και τὰ τέταρτα τὸ ὄνομα νήσου τοῦ Αἰγαίου.

205. Ἑλλητισόμωφον.

οο—ευεῖα—αη.—αἰα—ουῖα—ηη.

206. Γρίφος.

Ο | οδεύων (— τε —) (— ἐνι —)

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τής 28 Ἰανουαρίου ι ε

- 57. Ζῆθος (Ζ, θός).—58. Θρόμβος, ῥόμ-θος.—59. Ἄηρ, ἠρα.—60. Βάρος, βάρβαρος.—61. Κρήτη.

- 62. ΠΑΣ 63. ΑΡΑΨ 64. Θ Χ Σ ΠΑΣ ΡΙΩ ΕΑΟ ΠΑΓΙΣ ΑΓΑΡ ΒΑΡΟΣ ΠΑΓΩΤΟΝ ΨΩΡΑ ΕΩΟ ΣΙΤΟΣ Α Ν Σ Ν

- 65. Α Ι —66. Ὁ Ἄδᾶμ και ἡ Εὐά. ΜΗΛΟΣ —67—69.1. Ἄλυς 2. Έβρος Φ 3. Ἄξιός.—70—71. 1. Σά-Ι ΣΔΑΚ 2. ἄλλος, ἄλλος, ἄλλος, κῆρος, κῆ-Τ Ρ ρης, κόρη, κόμη, κόμμα, κῆμα, ΡΩΣΙΑ —2. Έρμης, ὄρμης, ὄρρης, ὄρ-Υ Τ γῆς, ἄργός, ἄργος, ἄλλος, ΩΑΕΝ Η ἄλλος, ἄρης.—72—76. Ἡ Ν Σ ἀντάλλαξη γίνεσται διά τῶν

γράμματος η, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἦπαρ, ἦλιος, ἦμις, ἦνος, ἦτος, ἀστήρ.—77. ΠΤΕΑ (1. ΒΙΑΣ 2. ΠΤΕΛέα, 3. ἄΕΤΟΣ. 4. ΚΑΙΡὸν) —78. Ὁ ἄνθρωπος δέν ζῇ διά τὴν τρώγῃ, ἀλλὰ τρώγει διά τὴν ζῇ.—79. Δέν ἀρκεῖ νά ἐπαίη-τις μόνον τὰς καλὰς πράξεις, ἀλλὰ πρέπει και νά μιμῆται αὐτάς.—80. Μῆδέποτε πειρᾶ δύο φίλων εἶναι κριτῆς.

φράκων, ἐκ τοῦ Έξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ και εἰς γραμματόσημον. —Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νά γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τήν νέαν των διεύθυνσιν, συναπο-στέλλοντες τήν παλαιάν των διεύθυνσιν και 25 λεπτῶν γραμμα-τόσημον διά τήν δαπάνην τής ἐκτυπώσεως τής νέας ταινίας.

Παράκονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρλίυσιν δεκαπενθήμερου τοῦ πολὺ ἀπὸ τής ἑκδόσεως των εἶσιν ἀπαράδεκτα.

Έκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνίστη Κωνσταντινίδου 1895—3717.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τής Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τήν γυμνασίαν ἢ τὴν δημοσίαν, και ὑπὸ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παύδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικοῦ δραχ. 5.—Έξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τήν 1ην ἐκάστου μηνός και εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λελ. 15.—Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως. Έτος 17ον.—Ἀριθ 10

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια ἴδε σελ. 65.]

Πρὶν προχωρήσῃ εἴκοσι βήματα, σταγόνες βροχῆς πλατέϊαι και πυκναὶ κατέπεσον και ἡ Πετρίνα ἐνόμισεν ὅτι ραγδαία βροχὴ ἤρχιζεν· ἀλλ' οὐδόλως διήρηκεσε, παρασυρθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου και διαρραγεῖσα ὑπὸ τῶν δονισμῶν τοῦ κεραυνοῦ, οἰτινές τήν ἀπεδίωξαν.

Τέλος εἰσήρχετο εἰς τὸ δάσος, ἀλλὰ τὸ σκό-τος εἶχε γίνῃ τόσοσ βαθύ, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ τής δέν ἠδύναντο νά το διαπεράσωσι πολὺ μα-κράν· ἀλλ' ἐν τῇ λάμπει κεραυνοῦ ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν ἐν μικρᾷ ἀποστάσει καλύβην εἰς τήν ἦγεν ὁδὸς ἐσκαμ-μένη ὑπὸ βαθυτάτων τροχιῶν και εἰσώρμησεν εἰς αὐτήν αὐτο-μάτως.

Νεαὶ ἀστραπαὶ τῇ δεῖξαν ὅτι δέν εἶχεν ἀπατηθῇ τῷ ὄντι ἦτο σκέπη ἢν εἶχον κατασκευάσῃ ὑλοτόμοι ἐκ δεματίων, ἵνα ὑπὸ τήν στέγην τής, κατεσκευασμένην και αὐτήν ἐκ δεμα-τίων, ἐργάζωνται προφυλαττόμενοι ἀπὸ τοῦ ἤλιου και τής βροχῆς. Μετὰ πεντηκόντα ἐτι βήματα, μετὰ δέκα μόνον, θά ἀπέφευγε τήν βροχὴν. Διήγυσε τὰ βήματα ταῦτα και ἀνευ δυνάμεων, ἐξηγνλημένη ἐκ τοῦ δρόμου, πνιγομένη ὑπὸ τής συγκινήσεως, κατέπεσεν ἀδρανῆς ἐπὶ τοῦ σφώματος τῶν πε-λεκημάτων ἅτινα ἐκάλυπτον τὸ ἔδαφος τής καλύβης.

Καὶ πρὶν ἀναπνεύσῃ ὀλίγον, πάταγος φρικαλέος ἐπλήρωσε τὸ δάσος μετὰ τριγμῶν τοιούτων, ὥστε θά ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐ-μελε νά γίνῃ ἀνάρπαστον. Τὰ ὑψηλὰ δένδρα, μεμονωμένα ἕνεκα τής ἀποκοπῆς τῶν μικροτέρων, ἐκάμπτοντο, οἱ κορμοὶ αὐτῶν συνεστρέφοντο και κλάδοι ξηροὶ κατέπιπτον πανταχοῦ μετὰ κρότων ὑποκώφων, κατασυντρίβοντες τὰς νεαρὰς παρα-φουάδας.

Ἡ καλύβη θά ἠδύνατο νά ἀνθεῖ εἰς τὸν ἀνεμοστρόβιλον τοῦτον ἢ τινα γμῶς σφοδρότερος ἐμελε νά τήν ἐξαρθρώσῃ; Δέν ἔλαβε καιρὸν νά σκευθῇ φλέξ μεγάλη μετὰ ὀθιμοῦ φοβεροῦ ἀνέτρεψεν αὐτήν και ἐσκοτισμένην και καταπεπληγ-μένην ἐκάλυψε διά κλάδων. Ὅτε δὲ συνῆλθε και ἐψηλάφα εαυτήν ἵνα βεβαιωθῇ ἐάν ἦτο ἀκόμη ζωντανή, παρετήρησεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν κατάλευκον ἐν τῷ σκότει δρῦν κεραυνόπλη-κτον, ἀποφλοιωθεῖσαν ἄνωθεν ἕως κάτω ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ, κατακειμένην πλησίον ὅτε κατέπεσε πρὸ τῆς καλύβης ἐβομ-δοβόλησεν αὐτήν διά τῶν συντριμμάτων τής. Κατὰ μήκος δὲ τοῦ γυμνοῦ κορμοῦ αὐτῆς δύο τῶν μεγίστων αὐτῆς κλάδων ἐκρέμαστο συνεστραμμένοι περὶ τήν βάσιν. Σιείόμενοι δὲ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐδονοῦντο μετ' ἀπαισίων στεναγμῶν.

Έν ᾧ δὲ ἡ Πετρίνα ἐβλεπεν ἐξαλλος τρέμουσα, περίφοβος

«Ἄλλ' εύτυχῶς ὁ ζῆμος τήν ὄβει...» (Σελ. 67, στήλ. 6'.) συλλογιζομένη τὸν θάνατον, ὅστις πρὸ μικροῦ διῆλθεν ἐπ' αὐτῆς, και οὕτω πλησίον, ὥστε ἡ φοβερά αὐτοῦ πνοή τήν εἶχε πλαγιάσῃ κατά γῆς, εἶδε τὸ ἔδρον τοῦ δάσους ταρασσόμενον, ταυτοχρόνως δὲ ἦκουσε παραξενῶς βόμβον ἰσχυρότερον τοῦ βόμβου ταχείας ἀμαξοστοιχίας· βροχὴ και χάλαια κατέπιπτον ἐπὶ τοῦ δάσους, ἡ καλύβη ἐτριξεν ἄνωθεν, ἡ στέγη τής ἐσα-λεύθη κυματοειδῶς, ἀλλὰ δέν ἐξηθρῶθη.

Μετ' οὐ πολὺ τὸ ὕδωρ κατέρρευσε σχηματίσων καταρράκτας ἐπὶ τής κλιτύος, ἦν οἱ ὑλοτόμοι εἶχον κατασκευάσῃ κλίνου-σαν πρὸς βορρᾶν· ἡ δὲ Πετρίνα χωρὶς νά βραχῇ ἐξέτεινεν ἀπλῶς τὸν βραχίονα και ἐσβεσε τήν δίψαν τής ἐν τῷ κοίλῳ τής χεῖρός.

Καὶ νῦν οὐδὲν ἄλλο εἶχε νά πράξῃ ἢ νά ἀναμένη νά παρ-έλθῃ ἡ καταγίης. Ἀφ' οὗ ἡ καλύβη εἶχεν ἀντιστῆ κατά τῶν δύο τοῦτων μανιωδῶν προσβολῶν, θά ἀντέιχε και κατά πάσης ἄλλης· οὐδεμίαν δὲ οἰκίαν ἔστω και τήν στερεωτάτην ἐθεώρει ἀνταξίαν τής καλύβης ἐκείνης, ἥς αὐτὴ ἦτο ἡ κυρία. Ταῦτα διανοουμένη, ἐνεπλήσθη γλυκειᾶς εὐεξίας, ἥτις δισδεχομένη τοὺς κόπους οὗς εἶχε καταβάλῃ πρὸ μικροῦ ἡ Πετρίνα, τὰς ἀγωνίας αὐτῆς, τὰς φρίκας, ἀπενάρκωσε τήν κορασίδα. Καὶ τοι-δὲ ἡ βροντὴ ἐξηκολούθει τοὺς κεραυνοὺς αὐτῆς και τοὺς βόμ-βους, ἡ δὲ βροχὴ ἐπιπτε κρουνηδόν, και τοι ὁ ἀνεμος ἐπέεε μετὰ πατάγου διά τῶν δένδρων, και ἡ δεινὴ-θύελλα ἐμαίνετο ἀνά τοὺς ἀέρας και ἐπὶ τής γῆς, ἡ Πετρίνα ἐκτείνουσα τὸ ἀνά τὸς ἀέρας και ἐπὶ τῶν πελεκημάτων, ἅτινά τῃ ἐχρησί-μευον ἀντὶ προσκεφαλαίου, ἀπεκοιμήθη μετὰ συναίσθηματος ἀνακουφίσεως και θάρρους, ἀπερ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη τῇ ἦσαν ὄλως ἀγνωστα. Λοιπὸν ἀληθῆς ὄντως ἦτο ὅτι σώζονται οἱ τολμῶν-τες νά ἀγωνισθῶσι μέχρι τέλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. Δέν ἐβρόγτα πλέον ὅτε ἡ Πετρίνα ἀφυπνίσθη ἀλλ' ἐπει-δὴ ἐπιπτεν ἐτι ἡ βροχὴ λεπτὴ και συνεχῆς, συσκοτίζουσα